

ಕೆ

ಶಿವ

ಯುಕಲಯಾಕ
ನಯಾದ ಪರಿಶಿಷ್ಟ

ಪರಿಶಿಷ್ಟ ಪರಿಷತ್ ಭಂಡಾರ,

V,44 N22
3132

ಪರಿಶಿಷ್ಟ ಭಂಡಾರ
ಪರಿಷತ್ತು
ಕಂತ್ರಿ ಶಿವ
ಕ್ರ. ಸಂ 2132

~~3083~~

✓ 3132

ಕರ್ಣಾಟಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತು
 ಪುಸ್ತಕ ಭಂಡಾರ
 3132
 ಕ್ರಮ ಸಂಖ್ಯೆ... ವರ್ಗ ಸಂಖ್ಯೆ...
 ಕಾರಿಖು...
 ಬೆಲೆ...

ಕ101
101

~~3065~~
8

ಪುಸ್ತಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತು, ಸರ್ವಸ್ವತಿ ಭಂಡಾರ,
ಬೆಂಗಳೂರು-೦೮.

ಕರ್ಣಾಟಕಗ್ರಂಥಮಾಲೆ—೧೦೭.

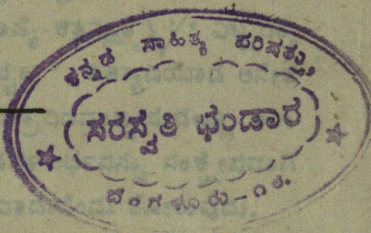
ಮುದಲಿಯಾರ್ ಪಂಗಡದ ಚರಿತ್ರೆ

ಮುದಲಿಯಾರ್ ಪಂಗಡದ ಚರಿತ್ರೆ

ಈ ಪುಸ್ತಕವು ಮುದಲಿಯಾರ್ ಪಂಗಡದ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ವಿವರಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಪಂಗಡದವರು ಸಾಂವಾಳುಗಳಿಗೆ ಈ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ನೆರವುಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಪುಸ್ತಕವು ಮುದಲಿಯಾರ್ ಪಂಗಡದವರ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ವಿವರಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಪುಸ್ತಕವು ಮುದಲಿಯಾರ್ ಪಂಗಡದವರ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ವಿವರಿಸುತ್ತದೆ.

ಡಿ. ಬಿ. ರಾಮಚಂದ್ರಮುದಲಿಯಾರ್, ಎಂ. ಆರ್. ಎ. ಎಸ್.

ಅನಂದ ರಚಿತವಾದುದು.

ಮೈಸೂರು:

ಜಿ. ಬಿ. ಎ. ಮುದ್ರಾಲಯ

೧೯೩೨.

ರೆಜಿಸ್ಟ್ರಾಾಗಿಡೆ.]

[ಕ್ರಯ ೪ ಅಣೆ.

ಶಿವರಾಜಂ ಗಣಪತಿ ಪೂಜೆ

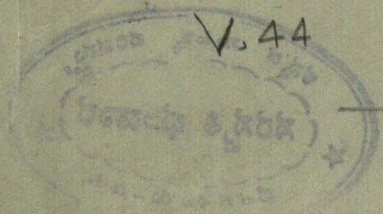
ಶಿವರಾಜಂ ಗಣಪತಿ ಪೂಜೆ

ಶಿವರಾಜಂ ಗಣಪತಿ ಪೂಜೆ

A-3132

V.44

N22

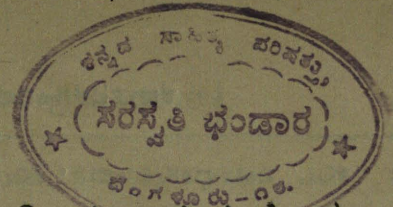
ಶಿವರಾಜಂ

ಶಿವರಾಜಂ

೨೨೭೦

ಶಿವರಾಜಂ

ಶಿವರಾಜಂ

ಮುದಲಿಯಾರ್ ಪಂಗಡದ ಚರಿತ್ರೆ

ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ವಿಚಾರಮಾಡಿ ನೋಡಿದರೆ, "ಮುದಲಿಯಾರ್" ಎಂಬ ಪದವು ಒಂದು ಜಾತಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬುದು, ಪ್ರಾಯಶಃ ಅನೇಕರಿಗೆ ತಿಳಿದಿರಲಾರದು. ದ್ರಾವಿಡವರ್ಗದ ವೈಶ್ಯಕುಲದ ಒಂದು ಪಂಗಡದವರು ಗೌರವಾರ್ಥವಾಗಿ ಈ ಶಬ್ದವನ್ನು ತಮ್ಮ ಹೆಸರುಗಳ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸುವರು. ದ್ರಾವಿಡರ ಮೂಲನಿವಾಸಸ್ಥಾನವು ಯಾವುದೆಂಬುದು ಇನ್ನೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ನಿಷ್ಕೃಷ್ಟವಾಗಿಲ್ಲ. ವಾಸ್ತವಾಂಶವನ್ನು ಶೋಧಿಸಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಲೇ ಇವೆ. ಇವುಗಳಿಂದ ತೀವ್ರದಲ್ಲಿಯೇ ಈ ಅಂಶವು ನಿರ್ಧಾರಿತವಾಗದೇ ಹೋದರೂ, ಇಂತಹ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ಉದ್ದಿಷ್ಟವಿಷಯಗಳನ್ನು ಮತ್ತಷ್ಟು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತಿವೆ. ತನ್ನದೇ ಬೇರೆ ಒಂದು ಬಗೆಯಾದ ನಾಗರಿಕತೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿಕೊಂಡು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸಿಕೊಂಡುಬಂದಿರುವ ಈ ಪಂಗಡಕ್ಕೆ 'ದ್ರಾವಿಡ್', 'ತಮಿಳು', 'ತುಳುವ ವೈಶ್ಯರ್', 'ಕಾರಾರ್', 'ಕಾಂಚಿ ಕಾನಲ್', 'ನಿಲ್ವಪೆತ್ತ ನಾಟ್ಯರ್', 'ಅಘಂ ಒಡೆಯರ್', 'ಕರೈಕಟ್ಟರ್' ಇತ್ಯಾದಿಯಾದ ಅನೇಕ ಹೆಸರುಗಳಿರುವುವು. ಈ ಹೆಸರುಗಳು ಪ್ರಾಚೀನದ್ರಾವಿಡವಾಜ್ಞೆಯದಲ್ಲೂ ಇರುವುವಲ್ಲದೆ ಈಗಲೂ ಪ್ರಚಾರದಲ್ಲಿರುವುವು. ಈ ಪದಗಳ ಅರ್ಥವನ್ನು ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತವಾಗಿ ವಿವರಿಸಿ ಮುಂದೆ ಹೊರಡುವುದು ಪ್ರಯೋಜನಕರವಾದುದೆಂದು ತೋರುವುದು.

'ದ್ರಾವಿಡ' ಎಂಬ ಪದದ ಅರ್ಥವು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿಲ್ಲ. ವಿಂಧ್ಯಪರ್ವತಕ್ಕೂ ಕನ್ಯಾಕುಮಾರಿಗೂ ನಡುವೆ ಇರುವ ದಕ್ಷಿಣಹಿಂದೂಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ದ್ರಾವಿಡರಾಜ್ಯವೆಂಬ ಹೆಸರು ಕೆಲವು ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವುದು; ಈ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಗಿದ್ದ ಜನರಿಗೂ ಈ ಹೆಸರು ಅನ್ವಯಿಸುವಂತೆ ಕಂಡುಬರುವುದು. 'ದ್ರ' ಎಂಬ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಧಾತುವಿಗೆ 'ಓತು' ಎಂಬ ಅರ್ಥವಿರುವುದರಿಂದ, ಬಲಿಷ್ಠರಾದ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಪಂಗಡದವರಿಂದ ಓಡಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಮತ್ತೊಂದು ಪಂಗಡದವರು ಓಡಿಹೋದ ಪ್ರಾಂತವನ್ನು 'ದ್ರಾವಿಡ' ಎಂಬ ಪದವು ಸೂಚಿಸುವುದೆಂದು ತೋರುವುದು.

‘ತಮಿ’ ಎಂಬ ಧಾತುವಿನಿಂದ ‘ತಮಿಳು’ ಎಂಬುದು ಹುಟ್ಟಿದೆ ಎಂದು ಕೆಲವರು ಹೇಳುವರು. ಇದಕ್ಕೆ ‘ಒಂಟಿಯಾದ’ ಎಂಬ ಅರ್ಥವಿರುವುದರಿಂದ, ‘ತಮಿಳು’ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಒಂಟಿಯಾದ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಮಾತನಾಡುವವನು ಎಂದು ಅವರು ಹೇಳುವರು. ಆದರೆ ‘ತಮಿಳು’ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಇಂಪಾದ ಎಂಬ ಅರ್ಥವಿರುವುದರಿಂದ ಅದರಿಂದ ‘ತಮಿಳು’ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಇಂಪಾದ ಭಾಷೆಯೆಂದು ಅರ್ಥವಾಗುವುದರಿಂದಲೂ ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರು ಹೇಳುವರು.

ಮು|| ರಾ|| ಕನಕಸಭೆಯವರು ಈ ‘ತಮಿಳು’ ಎಂಬ ಶಬ್ದವು ‘ತಾಮಲಿತ್ತಿ’ ಎಂಬ ಸಾಳಿಶಬ್ದದ ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತರೂಪವೆಂದೂ, ‘ತಾಮಲಿತ್ತಿ’ ಎಂಬುದೂ ‘ತಾಮ್ರಲಿಪ್ತಿ’ ಎಂಬ ಶಬ್ದದ ತದ್ಭವವೆಂದೂ, ಈ ಪದವು ಗಂಗಾನದೀ ಮುಖದಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ಪ್ರಖ್ಯಾತ ರೇವುಪಟ್ಟಣವಾದ ತಾಮ್ರಲಿಪ್ತಿಯಿಂದ ವಲಸೆ ಬಂದ ಜನರಿಗೆ ಅನ್ಯಯಿಸುವುದೆಂದೂ ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟಿರುವರು. ಈ ರೇವುಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಈಗ ‘ತಾಮ್ಲೂಕ್’ ಎಂಬ ಹೆಸರಿರುವುದು. ಇದು ಕಲ್ಕತ್ತೆಗೆ ಸೈಖ್ಯಾತ್ಯದಲ್ಲಿದ್ದ ಮೂವತ್ತೈದು ವೈಲು ದೂರದಲ್ಲಿ ರೂಪನಾರಾಯಣ್ ಎಂಬ ನದಿಯ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿರುವುದು. ವಿಷ್ಣು ಪುರಾಣದಲ್ಲಿಯೂ ಈ ಪಟ್ಟಣದ ಹೆಸರು ಕಂಡುಬರುವುದು.

‘ತುಳುವ ವೆಳ್ಳಾಳು’ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ತುಳು (ದಕ್ಷಿಣಕನ್ನಡ) ರಾಜ್ಯದ ನಿವಾಸಿಯಾದ ವೆಳ್ಳಾಳನೆಂದು ಅರ್ಥವಾಗುವುದು. ‘ವೆಳ್ಳಂ’ ಎಂದರೆ ಪ್ರವಾಹವು; ‘ಆಳ್’ ಎಂದರೆ ದೊರೆ. ಆದುದರಿಂದ ‘ವೆಳ್ಳಾಳು’ ಎಂದರೆ ಪ್ರವಾಹದ ದೊರೆ ಅಥವಾ ವ್ಯವಸಾಯಗಾರ ಎಂದರ್ಥ. ಇದರಂತೆಯೇ ‘ವೆಳ್ಳಾಣ್ಣೆ’ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ವ್ಯವಸಾಯವೆಂದು ಅರ್ಥವಿರುವುದು. ಕರ್ಣಾಟಕದೇಶದ ಬಲ್ಲಾಳ ವಂಶಗಳಿಗೂ ಈ ವೆಳ್ಳಾಳ ಶಬ್ದಕ್ಕೂ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರು ಕಲ್ಪಿಸುವರು.

‘ಕಾರ್-ಆಳ್’ ಎಂಬ ಹೆಸರು, ನೋಡು, ಎಂಬ ಅರ್ಥವುಳ್ಳ ‘ಕಾರಂ’ ‘ಒಡೆಯ’ ಎಂಬ ಅರ್ಥವುಳ್ಳ ‘ಆಳ್’ — ಇವುಗಳ ಸಂಧಿಯಿಂದ ಆಗಿರುವುದು. ಈ ಜಾತಿಯವರಿಗೆ ಪ್ರವಾಹವನ್ನು ತಮ್ಮ ವಶಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿಯೂ ದೇಸಾಯಕ್ಕಾಗಿ ನೀರನ್ನು ಸೇಕರಿಸಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿಯೂ ಇದ್ದ ಅನುಭವದಿಂದ ಈ ಹೆಸರು ಬಂದಿದೆ.

‘ಎಲ’ ಎಂದರೆ ಬಿಲ್ಲು; ‘ನಾಡು’ ಎಂದರೆ ‘ದೇಶ’; “ಎಲವೆಟ್ಟ ನಾಟ್ಯಾಳ್” ಎಂಬ ಇವರ ಮತ್ತೊಂದು ನಾನ್ವೇಧೇಯಕ್ಕೆ ‘ನಾಡಿನ ಬಿಲ್ಲಾರರು’ ಎಂದು ಅರ್ಥವಾಗುವುದು.

‘ಕಾಷೀಕಾವಣ್’ ಎಂಬ ಹೆಸರಿಗೂ, ‘ಕಾಷಿ’ ಎಂದರೆ ಸೈನ್ಯದ ಒಂದು ವಿಭಾಗ, ‘ಕಾವಣ್’ ಎಂದರೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವವನು ಎಂಬ ಈ ಎರಡು ಪದಗಳಿಂದ ರೂಪನಿಷ್ಪತ್ತಿ ಇರುವುದು. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ, ಈ ಪದಕ್ಕೆ “ದಳವಾಯಿ” ಎಂದು ಅರ್ಥವಾಗುವುದು. ಈ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಪೂರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮುದಲಿಯಾರರು, ಪಾಂಡ್ಯ, ಹೋಳ, ಚೇರರಾಜರುಗಳಲ್ಲಿ ದಳವಾಯಿಗಳಾಗಿದ್ದರೆಂಬುದು ಸೂಚಿತವಾಗುವುದು. ‘ಅಘಂ ಒಡೆಯನ್’ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ‘ಅಘಂ’ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಭೂಮಿ, ‘ಒಡೆಯನ್’ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ, ಒಡೆಯ (ಸ್ವಾಮಿ) ಎಂದು ಅರ್ಥವಿರುವುದರಿಂದ, ಈ ಒಟ್ಟು ಹೆಸರಿಗೆ ‘ಭೂಸ್ವಾಮಿ’ ಎಂದು ಅರ್ಥವಾಗುವುದು.

‘ಕಾರೈಕಟ್ಟುಕ್’ ಎಂಬ ಪದದಲ್ಲಿ ‘ಮೇಘ’ ಎಂಬ ಅರ್ಥವುಳ್ಳ ‘ಕಾರಂ’ ಎಂಬ ಪದವೂ, ‘ರಕ್ಕುಕ್’ ಎಂಬ ಅರ್ಥವುಳ್ಳ ‘ಕಟ್ಟುಕ್’ ಎಂಬ ಪದವೂ ಸೇರಿರುವುವು. ಆದುದರಿಂದ ಕಾರೈಕಟ್ಟುಕ್ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ‘ಮಳೆಯನ್ನು ಕಾಪಾಡುವವನು’ ಎಂದು ಅರ್ಥವಾಗುವುದು. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪೂರೈಕೆಯುಂಟು: ಉಗ್ರ ಪಾಂಡ್ಯನು ದೊರೆಯಾಗಿದ್ದಾಗ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಒಂದು ಕಾಡುವು ಉಂಟಾಯಿತಂತೆ. ಇದರಿಂದ ದೊರೆಗೆ ಕೋಪಹುಟ್ಟಿ ಕರ್ತವ್ಯಪರಾಜ್ಞುಖವಾಗಿದ ವೋಡಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಬಂಧಿಸಿಬಿಟ್ಟಿರಲು, ವೇ.ಘಾಧಿಸತಿಯಾದ ಇಂದ್ರನು ಪಾಂಡ್ಯ ರಾಜನಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಅವುಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನೆಂದೂ ಅವು ಕಾಲಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಮಳೆಯನ್ನು ಸುರಿಸುವುದೆಂದು, ಯಾರಾದರೂ ಹೊಣೆಯಾಗಿ ನಿಂತಹೊರತು ಅವುಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಲಾರನೆಂಬುದಾಗಿ ರಾಜನು ಹೇಳಿ ಬಿಟ್ಟನೆಂದೂ, ಆಗ ಕೆಲವರು ವೆಳ್ಳಾಳರು ಬಂದು ಹೊಣೆಯಾದರೆಂದೂ ಆದುದರಿಂದ ಮೇಘರಕ್ಕುಕರಾದ ಈ ವೆಳ್ಳಾಳರಿಗೆ ‘ಕಾರೈಕಟ್ಟುಕ್’ ಎಂಬ ಹೆಸರು ಬಂದಿರುವುದೆಂದೂ ಈ ಕಥೆಯಿಂದ ತಿಳಿದುಬರುವುದು.

ಮುದಲಿಯಾರರ ಮುಖ್ಯವಾದ ಸ್ಥಾನವು ತೋಡೈಮಂಡಲವು. ಈ ಭಾಗಕ್ಕೆ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ದಂಡಕಾರಣ್ಯನೆಂಬ ಹೆಸರಿದ್ದಿತು. ಈ ತೋಡೈಮಂಡಲಕ್ಕೆ ಈಗಿನ ಮಧುರೆ, ಶಂಜಾವೂರು, ತಿರುಚಿನಾಪಳ್ಳಿ, ತಿನ್ನವೆಲ್ಲಿ, ಈಗಿನ ಜಿಂಗಲ್ವಟ್, ಉತ್ತರಾ ಕಾರ್ಠ್ ಜಿಲ್ಲೆಗಳು ಸೇರಿದ್ದುವು. ಈ ಮುದಲಿಯಾರರಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯದಿಂದಲೇ ಜೀವಿಸುತ್ತಿದ್ದವರೆಂದೂ, ತಮ್ಮ ಭೂಮಿಯಿಂದ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಇತರ ವಿಧಗಳಿಂದಲೂ ಜೀವನಮಾಡುತ್ತಿದ್ದವರೆಂದೂ ಎರಡು ಪ್ರಭೇದಗಳು ಇದ್ದುವೆಂಬುದಾಗಿ ಕೆಲವರು ಹೇಳುವರು. ಈ ಎರಡನೆಯ ಪಂಗಡದವರು ರಾಜರುಗಳ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ-ಮಂತ್ರಿಗಳೂ

ದಳವಾಯಿಗಳೂ, ರಾಯಬಾರಿಗಳೂ, ಇವರೇ ಮುಂತಾದವರ ಗೌರವಯುಕ್ತವಾದ ಅಧಿಕಾರಗಳನ್ನೂ ಮಾನಮರ್ಯಾದೆಗಳನ್ನೂ, ಹಕ್ಕುಬಾಧ್ಯತೆಗಳನ್ನೂ ಪಡೆದಿದ್ದರೆಂದು ಹೇಳುವರು. ಇವರ ಸಂತತಿಯವರು ಯುದ್ಧಾಭಿಲಾಷಿಗಳಾಗಿದ್ದರಿಂದ ಅವರನ್ನು ದಕ್ಷಿಣಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ರಾಜರುಗಳು ಯೋಧರುಗಳನ್ನಾಗಿ ನಿಯಮಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಇವರ ಸಾಹಸಕಾರ್ಯಗಳಿಂದ ಸಂತುಷ್ಟರಾದ ದೊರೆಗಳು ಇವರುಗಳಿಗೆ ಚಿರಸ್ಮರಣೀಯವಾದ ಕತ್ತಿಗಳನ್ನೂ, ಇತರ ಬಿರುದಾವಳಿಗಳನ್ನೂ ಬಹುಮಾನಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಇವರುಗಳಿಗೆ 'ದಳವಾಯಿ' ಎಂಬ ಅರ್ಥವುಳ್ಳ 'ಕಾಷಿಕಾವಲರ' ಎಂಬ ಹೆಸರೂ, 'ಪ್ರಖ್ಯಾತಧನ್ವಿಗಳು' ಎಂಬ ಅರ್ಥವುಳ್ಳ 'ಎಲ್‌ವೆತ್ತನಾಟ್ಟಾರ್' ಎಂಬ ಹೆಸರೂ ಬಂದಿದ್ದುವು. ಇಂತಹ ದಳವಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ ಆರ್ಯನಾಯಗಮುದಲಿಯಾರ್ ಎಂಬ ಪ್ರಖ್ಯಾತ ಪುರುಷನನ್ನು ಈಗಲೂ ಜನರು ಜ್ಞಾಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವರು.

ಮುದಲಿಯಾರರಿಗೆ ಯುದ್ಧಕಲೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಅತ್ಯಂತಗೌರವವಿದ್ದಿತು. ಸದ್ದುಗಲಿಗಲ್ಲದ ಜೀವನ, ಸರ್ವಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಮರಣ—ಇವುಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ತಿರಸ್ಕಾರವಿದ್ದಿತು; (ಯುದ್ಧಭೂಮಿಯಿಂದ ಓಡಿ ಹೋಗುವುದೂ, ಬೆನ್ನಿನವೇಲೆ ಗಾಯಪಡೆಯುವುದೂ, ದೊಡ್ಡ ಅವಮಾನವೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದರು. ಪೂರ್ವಕಾಲದ ಎಲ್‌ವೆತ್ತನಾಟ್ಟಾರ್ ಪಂಗಡದ ಒಬ್ಬ ಆದರ್ಶಸ್ತ್ರೀಯ ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಬಹುದು. ಯಾರೋ ಒಬ್ಬರು—“ನಿನ್ನ ಮಗನಲ್ಲಿ?” ಎಂಬುದಾಗಿ ಆ ವೀರಸ್ತ್ರೀಯನ್ನು ಕೇಳಲು, ಆಕೆಯು “ಎಲ್ಲೋ ನನಗೆ ತಿಳಿಯದು; ಹೇಗೆಯಾದರೂ ಅವನು ಯುದ್ಧಭೂಮಿಯಲ್ಲಿರುವನು; ಆ ಹುಲಿಯು ಹೊರಹೊರಟುದು ಈ ಶರೀರದಿಂದಲೇ” ಎಂದು ತನ್ನನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಂಡು ಉತ್ತರಕೊಟ್ಟಳಂತೆ! ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಸ್ತ್ರೀಯು ಯುದ್ಧಭೂಮಿಯಿಂದ ತನ್ನ ಮಗನು ಓಡಿಹೋದನೆಂಬ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ, ಅವನು ಹಾಗೆ ಓಡಿಹೋಗಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಪ್ರಾಣದಾನಮಾಡಿದ್ದ ತನ್ನ ಸ್ತನಗಳನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿಹಾಕಿಬಿಡುವುದಾಗಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಮಾಡಿ, ಒಂದು ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ರಣಭೂಮಿಗೆ ನುಗ್ಗಿಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ರೂಪಳಿದು ಸತ್ತಬಿದ್ದಿದ್ದ ತನ್ನ ಮಗನ ಮೃತದೇಹವನ್ನು ಕಂಡು, ಅವನ ಜನನಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅನುಭವಿಸಿದ ಸಂತೋಷಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟಳಂತೆ! ಆದರೆ ಯುದ್ಧಾಸಕ್ತಿಯು ಬರುವಂತಹ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತ ಬಂದು, ಯುದ್ಧಗಳು ನಿಲ್ಲುತ್ತಲೂ ಕ್ಷೀಣವಾಗಿಹೋಯಿತು. ಜೈನರೂ, ಬೌದ್ಧರೂ, ಅದೇ

ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ದ್ರಾವಿಡಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಓದಿ ತಮಿಳರ ರೀತಿನೀತಿಗಳನ್ನೂ ಗ್ರಂಥಾವಳಿಗಳನ್ನೂ, ಮತ್ತಷ್ಟು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಬಹಳ ನಿರತರಾಗಿದ್ದರು.

ಮುದಲಿಯಾರರಿಗೆ ಯುದ್ಧಸಂಬಂಧವು ಹೇಗೆ ಉಂಟಾಯಿತೆಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಐತಿಹ್ಯವಿರುವುದು: ತೊಂಡೈಮಂಡಲದ ಕಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ಕುರುಂಬರ ಕೆಲವು ಪಂಗಡಗಳೂ, ಬೇಟೆಗಾರರ ಮತ್ತೆ ಕೆಲವು ಪಂಗಡಗಳೂ ವಾಸವಾಗಿದ್ದುವು. ಈ ಗುಂಪುಗಳವರಿಗೆ ಪ್ರಯಾಣಿಕರನ್ನು ನಿಷ್ಕರುಣದಿಂದ ತಲೆಯೊಡೆದು ಸುಲಿಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದುದೊಂದೇ ಜೀವನೋಪಾಯವಾಗಿದ್ದಿತು. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ ದಂಗೆ, ಗಲಿಬಿಲಿ, ಅವರುಗಳು ಕಾಡುಗಳನ್ನು ಅನೇಕ ವಿಭಾಗಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಒಂದೊಂದರಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ಪಂಗಡದವರು ಹಾವಳಿಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ದಕ್ಷಿಣ ಹಿಂದೂಸ್ಥಾನದ ಈ ಭಾಗಕ್ಕೆ ವೆಳ್ಳಾಳಕುಲದ ಜೋಳರಾಜನು ಅಧಿಪತಿಯಾಗಿದ್ದನು. ಬೆಟ್ಟಗುಡ್ಡಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡುತ್ತಾ ಬಹಳ ಪರಾಕ್ರಮಿಗಳೆಂದು ಹೆಸರು ಪಡೆದಿದ್ದ 'ನಾಗ' ಕುಲದ ಒಬ್ಬಸ್ತ್ರೀಯು ಆತನಿಗೆ ಎರಡನೆಯ ಪತ್ನಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ಆಕೆಗೆ ಆಫೀಂಡಚಕ್ರವರ್ತಿಯೆಂಬೊಬ್ಬ ತೂರವುತ್ರನಿದ್ದನು. ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಆಜ್ಞೆಗನುಗುಣವಾಗಿ ಈ ತರುಣನು ತುಳುವರಾಜ್ಯದ ವೆಳ್ಳಾಳರ ಸಹಾಯವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಂಡು, ಸುಲಿಗೆಗಾರರನ್ನು ಜಯಿಸಿ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿಯನ್ನುಂಟುಮಾಡಿದನು. ಒಳಿಕೆ ಆತನು ಈ ತುಳುವವೆಳ್ಳಾಳರನ್ನು ಜೋಳರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಗೊಳಿಸಿ ಅನೇಕ ಗ್ರಾಮಗಳನ್ನು ಹತ್ತುವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಸರ್ವಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟನು. ಬಳಿಕ ವೃದ್ಧರಾಜನು ಕಾಲವಾದನು. ಆತನ ಮೊದಲನೆಯ ಹೆಂಡತಿಯ ಮಗನು ಮತ್ತರಗ್ರಸ್ತನಾಗಿ, ತನ್ನ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ವೆಳ್ಳಾಳರಿಗೆ, ಮಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಮತ್ತೆ ಹತ್ತುವರ್ಷಗಳಕಾಲ ನಿರ್ಬಂಧಕವಾಗಿ ಅನುಭವಿಸಿಕೊಂಡು ಬರಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಡುವುದಾಗಿಯೂ ಆದರೆ ಅವರು ಆಫೀಂಡನ ಕೈಗೆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಸಿಕ್ಕುಕೊಡದಂತೆ ತನಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದಾಗಿಯೂ ತಿಳಿಸಿದನು. ವೆಳ್ಳಾಳರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಈ ಆಸೆಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದು ಅವನಿಗೆ ಸಹಾಯಮಾಡಿ ತಮ್ಮ ಮಾನ್ಯದ ಭೂಮಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಮ್ಮ ಸ್ವಾಧೀನದಲ್ಲಿಯೇ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ಹತ್ತುವರ್ಷದ ಗಡುವು ಮೀರಿಹೋಗಿದ್ದರೂ, ಆಫೀಂಡನು ಪುನಃಪುನಃ ಭೂಮಿಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಬೇಕೆಂದು ವರಾತಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಲಕ್ಷ್ಮಿಮಾಡದೆ ಇದ್ದರು. ಇದರಿಂದ ಆಫೀಂಡನಿಗೆ ರೇಗಿ, ಭೂಮಿಗಳನ್ನು ಬಿಡದವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೊಲ್ಲಬೇಕೆಂದು ಆಜ್ಞೆಮಾಡಿದನು.

ಆಗ ಅವರುಗಳಿಗೆ ಬೇರೆ ಗತಿ ಇಲ್ಲದೆ ಅವರು ತಮ್ಮ ಊರುಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನೆರೆ ಹೊರೆಯ ಗ್ರಾಮಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸೇರಿಕೊಂಡರು. ಇದರಿಂದ ಮಾನ್ಯದ ಗ್ರಾಮಗಳೆಲ್ಲವೂ ಪಾಳುಬಿದ್ದವು. ತನ್ನ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಜಾಸಮೃದ್ಧಿಯು ಇಲ್ಲದಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು, ರಾಜನು ತನ್ನ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸುವವರಿಗಿಲ್ಲ ಭೂಮಿಗಳನ್ನು ಉಚಿತವಾಗಿ ಕೊಡುವಂತೆ ಪ್ರಕಟಿಸಿದನು. ಆದುದರಿಂದ ಅನೇಕ ತುಳುವವೆಳ್ಳಾಳರು ಬಂದು ಅಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿ ಮುಂದೆ ಅನೇಕವಿಧವಾಗಿ ಉಪಕಾರವನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ರಾಜನು ಇಷ್ಟ ತ್ತೊಂದು ದುರ್ಗಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿ, ೧೦೦೯ ಗ್ರಾಮಗಳಿದ್ದ ಪ್ರಾಂತವನ್ನು ಲಗ ತುಕ್ಕಡಿಗಳಾಗಿ ವಿಭಾಗಿಸಿ, ಆ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ೨೦೦೦ ಎಕರೆಗಳಷ್ಟು ಭೂಮಿಯನ್ನು ಮನೆಮಠಗಳಿಗಾಗಿಯೂ ಲಂ ಗ್ರಾಮಗಳ ಭೂಮಿಯನ್ನು ವ್ಯವಸಾಯ ಕ್ರಾಂತಿಯೂ ಕೊಟ್ಟನು. ಹೀಗೆ ವಿಸ್ತಾರವಾದ ಭೂಪ್ರದೇಶವು ತುಳುವವೆಳ್ಳಾಳರ ಸ್ವಾಧೀನಕ್ಕೆ ಬರಲು ಅವರಿಗೆ “ಆಘಂ ಒಡೆಯವರ್” ಭೂಸ್ವಾಮಿಗಳು ಎಂಬ ಹೆಸರು ಆ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಉಂಟಾಯಿತು.

ಚೋಳರಾಜರುಗಳು ಅತ್ಯಂತವಾಗಿ ಪ್ರಜಾವತ್ಸಲರು; ದೈವಭಕ್ತರು. ಅವರು ಅನೇಕ ದೇವಸ್ಥಾನಗಳನ್ನೂ ಪ್ರಯಾಣಿಕರ ಉಪಕಾರಾರ್ಥವಾಗಿ ಅನೇಕ ಸತ್ರಗಳನ್ನೂ ಕಟ್ಟಿಸಿದರು. ತಮ್ಮ ದಣಿಗಳಲ್ಲಿದ್ದಂತೆ ಈ ವೆಳ್ಳಾಳರಲ್ಲಿಯೂ ದಾನ ಧರ್ಮಾರಣ್ಯಯು ಬಹಳ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದ್ದಿತು. ಭೂವ್ಯವಸಾಯ, ಗೋರಕ್ಷಣೆ, ವಾಣಿಜ್ಯ, ವೇದಾಂತಾಭ್ಯಾಸ, ಅಗ್ನಿಶಾಸ್ತ್ರವಾದನೆ, ದಾನ ಎಂಬುವುಗಳು ತಮ್ಮ ಧರ್ಮವೆಂಬುದಾಗಿ ಇವರು ಭಾವಿಸಿದ್ದರು.

ತನಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸಹಾಯಮಾಡಿ ತನ್ನ ರಾಜ್ಯಭಾರವನ್ನು ಸ್ಥಿರ ಗೊಳಿಸಿದುದಕ್ಕಾಗಿ ದೊರೆಯು ವೆಳ್ಳಾಳರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಗೌರವವನ್ನಿಟ್ಟಿದ್ದನು. ಆದುದರಿಂದ ಆತನು ಅವರಿಗೆ “ಮೊದಲಿಗರು” ಎಂದರೆ ಮೊದಲನೆಯವರು ಎಂಬ ಅರ್ಥವುಳ್ಳ “ಮುದಲರ್” ಎಂಬ ಹೆಸರನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ಈಗಿನ ಮುದಲಿಯಾರ್ ಎಂಬ ರೂಪವು ಈ ಮುದಲರ್ ಎಂಬ ಪದದ ಅಸಭ್ಯವು. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಒರೆಯುವ ಕ್ರಮವು ಭ್ರಮೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುವುದಲ್ಲದೆ, ಅನೇಕ ರೂಪಾಂತರಗಳಿಂದ ಬಂದಿರುವುದಾಗಿಯೂ ಇರುವುದು. ಆದರೆ ಈ ಪದದ ಸರಿ ಯಾದ ಅರ್ಥವು ತಿಳಿದಿದ್ದಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಯಾವ ತಪ್ಪು ಉಂಟಾಗಲಾರದು. ‘ಮುದಲರ್’ ಎಂದರೆ ಮೊದಲನೆಯ ವರ್ಗದ ಜನರು ಎಂಬ ಅರ್ಥವು ಈಗಲೂ ಶುದ್ಧವಾದ ತಮಿಳುಪ್ರಚಾರದಲ್ಲಿರುವ ಸಿಂಹದ್ವೀಪದ ಜಾಫ್ನಾದಲ್ಲಿಯೂ ಅದರ

ನೆರೆಹೊರೆಯ ಪ್ರಾಂತಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಯೋಗದಲ್ಲಿರುವುದು. ಒಂದು ಗುಂಪಿನ ಪ್ರಮುಖನಿಗೂ, ಒಂದು ಸಂಸ್ಥೆಯ ಮುಖ್ಯಸ್ಥನಿಗೂ, ಒಂದು ಕಚೇರಿಯ ಮುಖ್ಯಾಧಿಕಾರಿಗೂ ‘ಮುದಲರ್’ ಎಂಬ ಈ ಹೆಸರೇ, ಜಾತಿಸಂಬಂಧವಾದ ಯಾವ ಅರ್ಥವೂ ಇಲ್ಲದೆ, ಅನ್ವಯಿಸುವುದು. ಮುದಲರ್ ಎಂದರೆ ಮೊದಲನೆಯ ಮನುಷ್ಯ ಅಥವಾ ಮೊದಲಿಗ ಎಂದು ಮಾತ್ರ ಅರ್ಥವಾಗುವುದು. ಇವರಿಗಿಂತಲೂ ಶ್ರೇಷ್ಠರಾದ ವುರುಷರೆಂದು ತಿಳಿಸಬೇಕಾದರೆ “ಮಹಾಮುದಲರ್” ಎಂದು ಉಪಯೋಗಿಸುವರು. ಇದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿಯೇ ಶ್ರೀವೈಷ್ಣವರ ಮತಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ “ಮುದಲರ್” ಎಂಬ ತಬ್ಬವು ಕಂಡುಬರುವುದೆಂದೂ ತಿಳಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ. ಕೆಲವರು ಪುರಾಣವುರೂಪ ರ ಹೆಸರುಗಳ ಮುಂದೆಯೂ ಇದು ಕಂಡುಬರುವುದು. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಗೃಧ್ರ ರಾಜನಾದ ಜಟಾಯುವಿಗೆ “ವಿಹಗಮುದಲರ್” ಎಂದೂ, ವಾನರಾಧಿಪತಿಯಾದ ಸುಗ್ರೀವನಿಗೆ “ವಾನರ ಮುದಲರ್” ಎಂದೂ ಹೆಸರುಗಳಿರುವ ವಿಷಯವನ್ನು ಸೂಚಿಸಬಹುದು.

ಇದೂ ಅಲ್ಲದೆ ಬಹಳಕಾಲದಿಂದಲೂ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ವೆಳ್ಳಾಳರ ಪಂಗಡವು ಗೌರವಾರ್ಹದಾದುದೆಂಬ ಭಾವನೆ ಇರುವುದೆಂದೂ, ಅದಕ್ಕೆ ಮೊದಲನೆಯ ಸ್ಥಾನವು ದೊರೆತಿರುವುದೆಂದೂ ಮಿ|| ಎರ್ರ್ ಧರ್ಮ್ ಟ್ ಟ್ ಎಂಬುವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಪೂರ್ವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ದೊರೆಗಳು ತುಲಾಭಾರವನ್ನು ತೂಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಅವರುಗಳ ಸಮಕ್ಕೆ ಚಿನ್ನ ಬೆಳ್ಳಿಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ ತೂಗುವುದೂ, ಹೀಗೆ ತೂಗಿದ ದ್ರವ್ಯಗಳನ್ನು ದಾನಮಾಡುವುದು ಈ ವೆಳ್ಳಾಳರಿಗೆ ಸೇರಿದ್ದುದೂ, ಅವರ ಪಂಗಡದ ಉತ್ಕೃಷ್ಟತೆಗೆ ಮತ್ತೊಂದು ನಿದರ್ಶನವಾಗಿದೆ. ಶ್ರೀರಾಮನು ಲಂಕೆಯನ್ನು ಜಯಿಸಿದ ಬಳಿಕ ಪಟ್ಟಾಭಿಷಕ್ತನಾದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ವಶಿಷ್ಠರಿಂದ ಕಿರೀಟವನ್ನು ಒಬ್ಬ ವೆಳ್ಳಾಳನೇ ಪಡೆದು ಶ್ರೀರಾಮರಿಗೆ ಧಾರಣೆಮಾಡಿಸಿದನೆಂದು ಕಂಬರಾವಾಯುಣದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದೆ.

ತಮ್ಮ ಪಂಗಡವು ವೃದ್ಧಿಯಾದುದರಿಂದ ತುಳುವವೆಳ್ಳಾಳರು ತಮ್ಮ ನೆರೆ ಹೊರೆಯ ಪ್ರದೇಶಗಳಿಂದ, ಆರ್ಕಾಟ್, ಪೊನ್ನೇರಿ, ಕನ್ನಮಂಗಲಂ, ಕನಿಯಾಂಬಕಂ ಪೊನ್ನಮಲೆ-ಇವೇ ಮೊದಲಾದ ಪ್ರಾಂತಗಳಿಗೆ ಬಂದು ನೆಲೆಸಿ ಅವರವರು ನೆಲೆಯಾಗಿ ನಿಂತ ಪ್ರಾಂತಗಳ ಹೆಸರಿನಿಂದಲೇ ಪ್ರಸಿದ್ಧರಾದರು. ಇವರುಗಳಲ್ಲಿ ‘ಸೇರೈ’ ಗಳೆಂಬ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಪಂಗಡಗಳಿದ್ದುವು. ಈ ಪಂಗಡಗಳ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರಿಗೆ ಸೇರೈಗಾಳರೆಂದು ಹೆಸರು.

ಕಾಲಾನುಕಾಲದಲ್ಲಿ ದ್ರಾವಿಡರೊಳಗೆ ಮತ್ತೊಂದು ಬಗೆಯ ವಿಭಾಗವು

ಏರ್ಪಟ್ಟಿತು. ಯುದ್ಧಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ ಕ್ಷತ್ರಿಯೋಚಿತವಾದ ಕರ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿದ್ದವರು ಕ್ಷತ್ರಿಯರೆಂಬುದಾಗಿಯೇ ಪ್ರಸಿದ್ಧರಾದರು. ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದಂತೆ “ಮುದಲಿಯಾರ” ಎಂಬ ಹೆಸರು ನೊಂದನೊಂದಲು ಇಂಥವರಿಗೇ ಸೇರಿದ್ದಿತು. ಇನ್ನು ಕೆಲವರು ವ್ಯವಸಾಯವನ್ನು ತಮ್ಮ ವೃತ್ತಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರು ‘ಯವನ’ ರೊಡನೆ ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ ವಾಣಿಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಕುಶಲರಾದರು.

ತಮಿಳರೊಡನೆ ಈಜಿಪ್ಟ್ ನೊಡಲಾದ ಅನ್ಯದೇಶದವರು ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ, ‘ನವಿಲಾ’ ಎಂಬ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ “ತೋಕ್ಯೆ” ಎಂಬುದೂ, “ಕಪಿ”, “ಅಗಿಲ” ಈ ಶಬ್ದಗಳೂ ಹೀಬ್ರೂಜನರ ಬೈಬಲಿನಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವುವು. ‘ಅಕ್ಯ’ ಎಂಬ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ “ಅರಿಸಿ” ಯೂ, ‘ಶುಂಠಿ’ ಎಂಬ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ “ಇಂಜಿ” ಯೂ, ಗ್ರೀಕ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವುವು. ಈ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಗ್ರೀಕ್ ವರ್ತಕರು ತಮಿಳು ರಾಜ್ಯದಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಂಡುಹೋಗಿ ಯೂರೋಪಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಚಾರಪಡಿಸಿದರೆಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುವುದು. ಈಜಿಪ್ಟನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ರೋಮನ್ನರೂ, ಲಾಭಕರವಾದ ತಮಿಳುರಾಜ್ಯದ ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಕೈಕೊಂಡರು.

ಈ ಮೇರೆಗೆ ವೆಳ್ಳಾಳರು, ತಾವುತಾವು ಕೈಕೊಂಡ ವೃತ್ತಿಗೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿ ಕ್ಷತ್ರಿಯರು ಅಥವಾ ವೈಶ್ಯರು ಎಂಬ ಪಂಗಡಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರಾದರು. ೧೮೮೧, ೧೮೯೧, ೧೯೦೧ನೆಯ ವರುಷಗಳ ಖಾನೇಷುಮಾರಿಯ ರಿಪೋರ್ಟ್‌ಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದವರು ಈ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಮರೆತುಬಿಟ್ಟು “ಈ ವೆಳ್ಳಾಳರು ವೈಶ್ಯರು ಅಥವಾ ಕ್ಷತ್ರಿಯರು ಎಂಬ ಪಂಗಡಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರೇ?” ಎಂದು ಸಂಶಯಪಟ್ಟಿರುವುದು ಅಶ್ಚರ್ಯಕರವಾಗಿರುವುದು. ವೈಶ್ಯರುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅವರವರು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ವೃತ್ತಿಗಳಿಗನುಸಾರವಾಗಿ ಬೇರೆಬೇರೆ ಹೆಸರುಗಳು ರೂಢಿಯಾಗಿದ್ದುವು. ಭೂವ್ಯವಸಾಯವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದವರು ಭೂವೈಶ್ಯರೆಂದೂ, ಶುಶಿಲಾಲನೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದವರು ಗೋವೈಶ್ಯರೆಂದೂ, ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿಯೇ ನಿರತರಾಗಿದ್ದವರು ಧನವೈಶ್ಯರೆಂದೂ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರು. ಈ ಪಂಗಡಗಳವರಿಗೆ ಅನುಕ್ರಮವಾಗಿ “ಒಡೆಯರು” “ಸಿಳ್ಳಿಗಳು” “ಸೆಟ್ಟಿಗಳು” ಎಂದೂ ಹೆಸರುಗಳಿದ್ದುವು. ಹಳ್ಳಿಗಳಿಗೆ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರಾದವರು “ಗಾವುಂಡ” ರೆಂದೂ, ಹಳ್ಳಿಗಳ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ರಾಜ್ಯಭಾರಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಹಾಯಮಾಡುತ್ತಿದ್ದವರಿಗೆ ‘ರಾಯ್’

ರೆಂದೂ ಹೆಸರುಗಳಿದ್ದುವು. ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾರುತ್ತಲೂ, ಕೊಳ್ಳುತ್ತಲೂ ಇದ್ದ ವೆಳ್ಳಾಳರಿಗೆ “ಕುಲವಾಣಿಕ್” ಅಥವಾ “ವೆಳ್ಳೆಜೆಟ್ಟಿ” ಎಂದೂ ಹೆಸರಿದ್ದಿತು. ವೆಳ್ಳಾಳರಲ್ಲಿ “ವೈದ್ಯಕ್” ಎಂಬ ಒಂದು ಪಂಗಡದವರು ವೇದಾಂತಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ ಅಗ್ನಿಹೋತ್ರವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದವರು ಈಗ ಖಿಲವಾಗಿ ಹೋಗಿರುವರು. ಈ ಪಂಗಡದವರಿಗೂ ಔಷಧಗಳನ್ನು ಕೊಡುವ ವೈದ್ಯರಿಗೂ ಯಾವ ಸಂಬಂಧವೂ ಇಲ್ಲ. ವೆಳ್ಳಾಳವೈದ್ಯರು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಉತ್ಕೃಷ್ಟವಾದ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆದು ವೇದಾಂತದಲ್ಲಿ ಜೆನ್ನಾಗಿ ಪರಿಶ್ರಮವನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರು. ಅವರುಗಳನ್ನು ದೊರೆಗಳು ತಮ್ಮ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರಿಗಳಾಗಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಪಂಗಡದವರೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ವೃತ್ತಿಗಳಿಗನುಸಾರವಾಗಿ ಬೇರೆಬೇರೆ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಕಾಲಾನುಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈ ವೃತ್ತಿಗಳು ಬೆರೆತುಹೋಗಿ ಹೆಸರುಗಳೂ ಖಿಲವಾಗಿ ಹೋದುವು.

“ಕುಮಿಡಿಜೆಟ್ಟಿ ವೆಳ್ಳಾಳರು” ಎಂಬ ಮತ್ತೊಂದು ಪಂಗಡವು ಖಿಲವಾಗಿ ಹೋಗಿರುವಂತೆ ಕಾಣುವುದು. ಉತ್ತರಕ್ರಿಯೆಗಳ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈ ಪಂಗಡದವರು ಇತರ ವೆಳ್ಳಾಳರಿಗೆ, ದಹನಕ್ಕಾಗಿ ಬೆಂಕಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡುಹೋಗಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರಂತೆ. ಈಗ ಆಯಾಪಂಗಡದವರೇ ಬೆಂಕಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡುಹೋಗುವರು.

ಕ್ರಿ ಶ. ೧ನೆಯ ಶತಮಾನಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿನಿಂದಲೂ ದ್ರಾವಿಡರ ಮತ್ತೆ ಕೆಲವು ಪಂಗಡಗಳು ಕಂಡುಬರುವುವು. ಆ ಕಾಲದ ಪಾಳೆಯಗಾರರು ತಮಿಳು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಆರ್ಯವಂಶದ ದ್ರಾವಿಡಬ್ರಾಹ್ಮಣರನ್ನು ದೇವರೆಂದೂ, ಇತರ ಆರ್ಯವಂಶದ ತಮಿಳರನ್ನು ಮಕ್ಕಳೆಂದೂ, ನೆರೆಹೊರೆಯ ಕಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಗಿದ್ದ ಮೂಲನಿವಾಸಿಗಳನ್ನು ನಾಗರೆಂದೂ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ಮರಾಠಾದಾರ್ಥವಾದ ಸಂಬೋಧನವಾಗಿ ಪ್ರಯೋಗಿಸುತ್ತಿರುವ “ದೇವರೀರ” ಎಂಬ ಪದವು “ದೇವರ” ಎಂಬುದರಿಂದಲೇ ಹುಟ್ಟಿದುದೆಂದು ಹೇಳುವರು.

ಪಶ್ಚಿಮದಲ್ಲಿ ಮಡಕೇರಿಯಿಂದ ಪೂರ್ವಕ್ಕೆ ತಿರುಪತಿಯ ವರೆಗೂ ಒಂದು ಗೆರೆಯನ್ನು ಎಳೆದರೆ, ಪೂರ್ವಕಾಲದ ತಮಿಳುನಾಡಿಗೆ ಈ ಗೆರೆಯು ಉತ್ತರದ ಮೇರೆಯಾಗುವುದು. ಇದಕ್ಕೆ ದಕ್ಷಿಣದಲ್ಲಿಯೂ, ಮೂರುಕಡೆಯ ಸಮುದ್ರಕ್ಕೆ ನಡುವೆಯೂ ಇರುವ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ “ತಮಿಳು ಅಘಂ” ಅಥವಾ ದ್ರಾವಿಡದೇಶವೆಂದು ಹೆಸರು. ವೆಳ್ಳಾಳರು ಅಥವಾ ಮುದಲಿಯಾರರು ಈ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿಯೇ ನೆಲೆಸಿರುವರು. ಇಂಡಿಯಾ ದೇಶದಲ್ಲಿರುವ ಒಟ್ಟು ೧೨ ಲಕ್ಷ ಮುದಲಿಯಾರರಲ್ಲಿ, ಮದರಾಸು ಆಧಿಪತ್ಯ ಚಂದರಲ್ಲಿಯೇ ೧೧ ಲಕ್ಷಕ್ಕೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚಾಗಿಯೂ, ಮೈಸೂರು

ದೇಶದಲ್ಲಿ ೧೨ ಸಾವಿರದಷ್ಟೂ, ಹೈದರಾಬಾದಿನಲ್ಲಿ ೪ ಸಾವಿರಮಂದಿಯೂ ಇರುವರು. ಮುಂಬಯಿ ಅಧಿಪತ್ಯದಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ೧ ಸಾವಿರದಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಜನರಿರುವರು.

೧೮೭೧ನೆಯ ವರುಷದ ಮದರಾಸಿನ ಖಾನೇಷುಮಾರಿಯ ರಿಪೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ - ವೆಳ್ಳಾಳರು ಚತುರರೆಂದೂ, ಶಾಂತಿಪರರೆಂದೂ, ಮಿತವ್ಯಯಿಗಳೆಂದೂ, ಚಟುವಟಿಕೆಯಾಳ್ಯವರೆಂದೂ-ವರ್ಣನೆ ಇರುವುದು. ಅಕ್ಕಿ, ಎಳೆಯದೆಲೆ ಹೊಗೆಯಸೊವ್ವು ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ವ್ಯವಸಾಯದಲ್ಲಿ ವೆಳ್ಳಾಳರನ್ನು ಮೀರಿಸಿದ ಜನರೇ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ.

ಲೆಕ್ಕಾಚಾರದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ, ವೆಳ್ಳಾಳರು ಅದ್ವಿತೀಯರೆಂದೂ ದೊರೆಗಳ ಪಲ್ಲಕ್ಕಿಯ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿಯೇ ಹೋಗುತ್ತಾ ರಾಯಸಗಳನ್ನು ಬರೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೂ ದೊಡ್ಡದೊಡ್ಡ ಲೆಕ್ಕಗಳನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ತಪ್ಪಿಲ್ಲದೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಇವರಿಗೆ ಬರುವುದೆಂದೂ-ತಂತ್ರಾಂಶವೂ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್ ಮ್ಯಾನ್ಯುಯಲಿ (Manual) ನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವುದು.

ವೆಳ್ಳಾಳರು ದೇಶಕ್ಕೆ ಆಧಾರಪ್ರಾಯರೆಂದೂ ಇವರು ತಮ್ಮ ಉದ್ಯೋಗದಿಂದಲೂ, ಮಿತವ್ಯಯದಿಂದಲೂ, ದೇಶದ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಉತ್ಪತ್ತಿಮಾಡುತ್ತಲೂ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸುತ್ತಲೂ, ಸರ್ಕಾರದವರ ವೆಚ್ಚಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವ ಕಂದಾಯ ಕವಳಿಗೆಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುತ್ತಲೂ ಇರುವರೆಂದು-ಕೊಯಮತ್ತೂರು ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟಿನ ಮ್ಯಾನುಯಲಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವುದು. ಈ ಅರ್ಥವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ "ವೆಳ್ಳಾಳರ ಗುಳವೇ ರಾಜದಂಡ" ಎಂಬ ಒಂದು ಗಾದೆ ಇರುವುದು.

ವೆಳ್ಳಾಳರು ಹದಿನಾರು ಬಗೆಯ ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಬಿತ್ತುತ್ತಿದ್ದರೆಂದೂ ಬಿತ್ತನೆಯ ಸಾವಿರಪಾಲಿನಷ್ಟು ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದರೆಂದೂ ಜನರುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತೀತಿಯುಂಟು. ವೆಳ್ಳಾಳರು ಅನರ್ಥವಾದ 'ಮಸ್ತಿಕ್' ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ನೇಯುತ್ತಿದ್ದರೆಂದೂ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿಯಿರುವುದು.

ತೊಂಡೆಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ವೆಳ್ಳಾಳರು ನೆಲೆಸಿದಬಳಿಕ ಒಂದು ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿ ಧರ್ಮದಿಂದಲೂ, ಚಾರ್ತುರ್ಯದಿಂದಲೂ, ಪ್ರಜೆಗಳ ಸಹಕಾರದಿಂದಲೂ, ನಿಸ್ವಾರ್ಥತೆಯಿಂದಲೂ, ಧಾರ್ಮಿಕ, ಸಾಮಾಜಿಕ, ನೈತಿಕಸಂಬಂಧವಾದ ಉತ್ತಮವಾದ ಕಟ್ಟುಗಳಿಂದಲೂ, ರಾಜ್ಯವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆಂದು ಕಾಣುವುದು. ಉತ್ತಮವಾದ ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಈ ಜನರು ಏರ್ಪಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆಂದು ಡಾ|| ಕಾಲ್ಡವೆಲ್ ಎಂಬುವರು ಹೇಳಿರುವರು. ವೆಳ್ಳಾಳರು ಹಡಗುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆಂದೂ, ನಮುದ್ರಯಾನದಲ್ಲಿ ನಿಪುಣರಾಗಿದ್ದರೆಂದೂ. ಡಾ||

ಎನ್‌ಸೆಟ್ ಸ್ಕಿತ್ ಎಂಬುವರು ಹೇಳಿರುವರು. ಇವರಿಗೆ ಸಮುದ್ರದ ಯುದ್ಧಗಳು ತಿಳಿಯದೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಆ ಜನರ ಜಲಪ್ರಯಾಣಗಳು ಪೂರ್ವದಿಗ್ವಿಶ್ವಗಳಿಗೇ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದುವು. ಅವರು ಸಿಂಹಳದ್ವೀಪದಿಂದ ಮುತ್ತು ಹವಳಗಳನ್ನೂ, ಬರ್ಮದಿಂದ ಮಸಾಲೆಯ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನೂ ತರುತ್ತಿದ್ದರು. ಹಳ್ಳಗಳನ್ನು ತೋಡಿ, ಕಾಡಾನೆಗಳನ್ನು ಕೆಡವುತ್ತಿದ್ದುದು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿದಿದ್ದಿತು. ಪಳಗಿಸಿದ ಜಿಣ್ಣಾನೆಗಳ ಮೂಲಕ ಕಾಡಾನೆಗಳನ್ನು ಹಿಡಿಸುವ ಉಪಾಯವನ್ನೂ ಅವರು ಉತ್ತರೋತ್ತರ ಕಂಡುಹಿಡಿದುಕೊಂಡರು. ತಮ್ಮತಮ್ಮ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ತಾವುತಾವೇ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಅವರುಗಳಿಗೆ ಶಕ್ತಿಯಿದ್ದರೂ ತಮ್ಮ ಚಾರ್ತುರ್ಯವನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರು ಮಗಧ, (ಈಗಿನ ಪಾಟ್ನಾಪ್ರಾಂತ್) ದಿಂದ ಯಾಂತ್ರಗಾರರನ್ನೂ, ಅವಂತಿ (ಉಜ್ಜಯಿನಿ) ಯಿಂದ ಲೋಹದ ಕೆಲಸದವರನ್ನೂ, ಯವನ (ಯೂರೋಪು) ಖಂಡದಿಂದ ಬಡಗಿಗಳನ್ನೂ ಬರಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ಸಂತೋಷಚಿತ್ತರಾಗಿಯೂ, ಮರ್ಯಾದೆಯುಳ್ಳವರಾಗಿಯೂ, ರಾಜಭಕ್ತಿಯುಕ್ತರಾಗಿಯೂ, ಕಾವ್ಯ ಸಂಗೀತಗಳಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿಯುಳ್ಳವರಾಗಿಯೂ, ದೀನರಕ್ಷಕರಾಗಿಯೂ, ದೈವಭಕ್ತರಾಗಿಯೂ ಇದ್ದರು. "ತಮಿಳರ ತಂಡಗಳು ಪೂರ್ವದೇಶದ ಗ್ರೀಕರಂತೆಯೂ, ಸ್ಕಾಜರಂತೆಯೂ, ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ ಕಂಡುಬರುವುವು; ತಮಿಳರಿಗೆ ಮೂಢಭಕ್ತಿಗಳಿರುವುದು ಬಹಳ ಅಪೂರ್ವ; ಹಿಂದುಗಳೆಲ್ಲಾ ಇವರು ಅತ್ಯಂತ ಸಾಹಸಿಗಳೂ, ಕಷ್ಟಸಹಿಷ್ಣುಗಳೂ ಆಗಿರುವರು" ಎಂದು ಇಂಡಿಯಾದಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ಅರ್ಧ ಶತಮಾನದವರೆಗೂ ವಾಸವಾಗಿದ್ದ ಒಬ್ಬಾನೊಬ್ಬ ಯೂರೋಪಿಯನ್ ಪಾದ್ರಿಯ ಹೇಳಿರುವನು.

ದಕ್ಷಿಣ ಇಂಡಿಯದ ತಮಿಳರೊಡನೆ ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನು ನಡೆಸಿದ ಅನ್ಯದೇಶೀಯರಲ್ಲಿ, ಅಂಜ್ಜಿಯವರೇ ಮೊದಲನೆಯವರು. ಇವರು ಮೆಣಸು, ಮುತ್ತುಗಳು, ಆಮೆಯ ಚಿಪ್ಪುಗಳು, ನವಿಲುಗರಿ-ಇವುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಇವಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಚಿನ್ನವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಇವರಾದಬಳಿಕ ಗ್ರೀಕರು, ರೋಮನರು, ಜಾವಾದ್ವೀಪನಿವಾಸಿಗಳು-ಇವರುಗಳೊಡನೆ ತಮಿಳರು ವ್ಯಾಪಾರಮಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಈ ಅನ್ಯದೇಶೀಯರಿಗೆಲ್ಲಾ 'ಯವನ' ರೆಂಬ ಒಂದೇ ಹೆಸರನ್ನು ಅವರುಗಳು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು. 'ಯವನ' ಎಂಬ ಪದವು ಗ್ರೀಕ್ ಜನಾಂಗದ ಮತ್ತೊಂದು ಹೆಸರಾದ 'ಅಯೋನಿಯನ್' ಎಂಬುದರಿಂದ ಬಂದುದು. ಜೆರೂಸೆಲೆಂ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಯಹೂದ್ಯರ ದೇವಸ್ಥಾನವನ್ನು ಕ್ರಿ. ಶ. ೬೮ ರಲ್ಲಿ ಸುಟ್ಟುಹಾಕಿದ ಬಳಿಕ,

ಯಹೂದ್ಯರು ತಮಿಳುದೇಶಕ್ಕೆ ಬಂದು ನೆಲೆಸಿದರೆಂದು ಯಹೂದ್ಯರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಐತಿಹ್ಯವಿರುವುದು. ಪೂರ್ವಕಾಲದ ತಮಿಳರ ದೊರೆಗಳು ಕೊಟ್ಟ ಪೂರ್ವದ ತಮಿಳಿನ ಶಾಸನಗಳು ಈಗಲೂ ಯಹೂದ್ಯರ ಮತ್ತು ಸಿರಿಯಾ ಕ್ರೈಸ್ತರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಇರುವುವು. ಆ ದೊರೆಗಳು ಕೊಟ್ಟ ಕೆಲವು ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಆ ಪಂಗಡಗಳವರು ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಈಗಲೂ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿರುವರು. ಇದರಿಂದಲೂ, ಶಾಸನಗಳ ಪ್ರಾಚೀನತೆಯೆಂದಲೂ, ನಮಗೆ ಬಹಳ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಉಂಟಾಗುವುದು.

ಮುದಲಿಯಾರರ ಭಾಷೆಯು ದ್ರಾವಿಡವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ತಮಿಳು. ಇದು ಕ್ರಿ. ಪೂ. ಏಳನೆಯ ಶತಮಾನಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಉದ್ಭವವಾಯಿತು. ಇದರ ವ್ಯಾಕರಣವು ಕ್ರಿ. ಪೂ. ಮೂರನೆಯ ಶತಮಾನದಷ್ಟು ಹಿಂದೆಯೇ ರಚಿತವಾಗಿರುವುದು. ಈಶ್ವರನು ಸಂಸ್ಕೃತವ್ಯಾಕರಣವನ್ನು ಪಾಣಿನಿಗೆ ಬೋಧಿಸಿದ ಬಳಿಕ, ದ್ರಾವಿಡವ್ಯಾಕರಣವನ್ನು ಆಗಸ್ಟಿನಿಗೆ ಬೋಧಿಸಿದನೆಂದು ಐತಿಹ್ಯವಿರುವುದು. ಇಂಡಿಯದ ಮುಖ್ಯ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಸಂಸ್ಕೃತವೂ, ತಮಿಳೂ, ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಾಚೀನವಾದುವುಗಳು. ಪ್ರಪಂಚದ ಪ್ರಾಚೀನ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ತಮಿಳೂ ಒಂದೆಂದು ಪರಿಗಣಿತವಾಗಿರುವುದು. ತಮಿಳರಿಗೆ ದ್ರಾವಿಡಲಿಪಿಯನ್ನು ಕಲಿಸಿದವರು ದಕ್ಷಿಣದೇಶದ ದ್ರಾವಿಡರೇಯೋ ಅಥವಾ ಉತ್ತರದಿಂದ ಬಂದ ಆರ್ಯರೇಯೋ ಎಂಬುದನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುವುದು ಕಷ್ಟವೆಂದು ಕಾಣುವುದು. ಆರ್ಯರು ನಾಗರಿಕರಾದರೇ ತಮ್ಮ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಮೊತ್ತಮೊದಲು ಕಲಿತುಕೊಂಡರೆಂದೂ, ಅದರಿಂದಲೇ ಅವರ ಲಿಪಿಗೆ 'ದೇವನಾಗರಿ' ಎಂಬ ಹೆಸರಾಯಿತೆಂದೂ ಹೇಳುವರು. ಇದು ಹೇಗಾದರೂ ಇರಲಿ. ತಮಿಳರ ವಾಚ್ಛಯವು ಬಹು ಪುರಾತನವಾದುದೆಂದೂ, ತಮಿಳರ ನಾಗರಿಕತೆಯು ಕ್ರಿ. ಪೂ. ಒಂದನೆಯ ಶತಮಾನದಲ್ಲೆಯೇ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದಿತೆಂದೂ ಎಲ್ಲರೂ ಹೇಳುವರು. ಈಗ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ತಮಿಳಿನ ವರ್ಣಮಾಲೆಯು ಕ್ರಿ. ಶ. ೬೫೦ಕ್ಕೆ ಹಿಂದೆಯೇ ಪ್ರಚಾರದಲ್ಲಿದ್ದಿತು. ಆದರೆ ಪ್ರೊಫೆಸರ್ ಹಿಟ್ಟಿಯವರು ಹೇಳುವ ಮೇರೆಗೆ, ತಮಿಳ ಲಿಪಿಯು ಪ್ರತಿಶತಮಾನದಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಭೇದವಾಗುತ್ತ ಬಂದ ಸುವಾರು ಕ್ರಿ. ಶ. ೧೪ನೆಯ ಶತಮಾನದಿಂದ ಈಗಿರುವ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬಂದು ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ನಿಂತಿತೆಂದು ಕಾಣುವುದು.

ಮಧುರೆ, ತಂಜಾವೂರು, ತಿನ್ನವೆಲ್ಲಿ, ಚಂಗಲ್ಪುಟ್, ತಿರವಾಂಕೂರು, ನೀಲಗಿರಿ, ರಾಮನಾಡು, ಸಿಂಹಳ, ಕೈಲಾಟ್-ಈ ಪ್ರಾಂತಗಳಲ್ಲಿ ತಮಿಳು ಪ್ರಚಾರದಲ್ಲಿದ್ದಿತೆಂದು ಎದ್ವಾಂಸರು ನೊಂದನೊಂದಲು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು; ಈಚೆಗೆ ಅವರ

ಅರಬ್ಬಿ, ಬೆಲೂಚಿಸ್ಥಾನ್, ಬಂಗಾಳ, ಬರ್ಮ, ಚೀನ, ಜಾವ, ಒರಿಸ್ಸ - ಈ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿಯೂ ತಮಿಳು ಪ್ರಚಾರದಲ್ಲಿದ್ದಿತೆಂದು ಪರಿಶೋಧಿಸಿ ಕಂಡುಹಿಡಿದಿರುವರು. ಬೆಲೂಚಿಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಈಗಲೂ ಪ್ರಚಾರದಲ್ಲಿರುವ 'ಬ್ರಾಹ್ಮಿ' ಎಂಬ ಭಾಷೆಗೂ ತಮಿಳಿಗೂ ಶಬ್ದಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ವ್ಯಾಕರಣದಲ್ಲಿಯೂ ಬಹಳ ಸಾಮ್ಯವಿರುವುದೆಂದು ತಿಳಿದು ಬಂದಿದೆ.

ನಾಗರಿಕತೆಯು ಹೆಚ್ಚಿದಂತೆಲ್ಲಾ ಹೊಸಹೊಸ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗಿ, ಅವುಗಳನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಲು ಹೊಸಹೊಸ ಶಬ್ದಗಳು ಬೇಕಾಗುವುವು. ಆದುದರಿಂದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಭಾಷೆಯೂ ಶಬ್ದಗಳನ್ನು ಬೇರೆ ಭಾಷೆಗಳಿಂದ ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತಿರುವುದು. ಈ ನಿಯಮಕ್ಕೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿಯೇ ತಮಿಳೂ ಆಚರಿಸಿರುವುದು. ಧರ್ಮ, ತತ್ವಶಾಸ್ತ್ರ, ಇವಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ 'ಸಂಧ್ಯಾವಂದನ' 'ಅಗ್ನಿಹೋತ್ರ' 'ಯೋಗ' 'ಹೋಮ' 'ಕನ್ಯಾದಾನ' ಇತ್ಯಾದಿಯಾದ ಶಬ್ದಗಳನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದಲೂ, ಸರಕಾರದ ಆಡಳಿತಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ 'ಹುಕಾಂ' 'ಯಾದಿ' ಇತ್ಯಾದಿಯಾದ ಶಬ್ದಗಳನ್ನು ಪಾರ್ಸಿಭಾಷೆಯಿಂದಲೂ, 'ಕೋರ್ಟ್' 'ಕೇಸ್' 'ರಿಪೋರ್ಟ್' ಇವೇ ಮೊದಲಾದ ರಾಜ್ಯಭಾರಸಂಬಂಧವಾದ ಶಬ್ದಗಳನ್ನೂ, 'ಗೇಟ್' 'ಕೋಟು' 'ಕಾಂಪೌಂಡು' ಇವೇ ಮುಂತಾದ ಕೆಲವು ಸಾಮಾನ್ಯ ಶಬ್ದಗಳನ್ನೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯಿಂದಲೂ ತಮಿಳುಭಾಷೆಯು ಪರಿಗ್ರಹಿಸಿರುವುದು. ಪ್ರಾಚೀನಕಾಲದ ತಮಿಳು, ತೆಲುಗು, ಕನ್ನಡಭಾಷೆಗಳು ಪರಸ್ಪರ ಬಹುಸಮೀಪಕ್ಕೆ ವಾದುವು. ಕ್ರಿ. ಶ. ೧೦ನೆಯ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಮಲೆಯಾಳಭಾಷೆಯು ತಮಿಳಿನಿಂದ ಹುಟ್ಟಿ ಅನೇಕ ಸಂಸ್ಕೃತಶಬ್ದಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದ ಭಾಷೆಯಾಗಿರುವುದು. ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಈಗಿನ ತಮಿಳಿಗೂ, ಪ್ರಾಚೀನಕಾಲದ ತಮಿಳಿಗೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿರುವುದು. ಹಾಗೆಯೇ ಗ್ರಾಂಥಿಕವಾದ ತಮಿಳಿಗೂ, ಮಾತನಾಡುವ ತಮಿಳಿಗೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿರುವುದು.

ತಮಿಳ ಭಾಷೆಯ ಗ್ರಂಥಗಳು ಅಗಣಿತವಾಗಿವೆ. ಹಿಂದಿನಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟು ಕಥೆಗಳ ಮೂಲಕ, ಅಕ್ಷರಜ್ಞರಾದ ಜನಗಳಿಗೆ ಎನೋದವನ್ನುಂಟುಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಎದ್ವಾಂಸರು ಕಾದಂಬರಿಗಳನ್ನು ಬರೆಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮತಗ್ರಂಥಗಳನ್ನೂ, ತತ್ವ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನೂ ಬರೆಯಬೇಕೆಂದು ಅವರಿಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಇಷ್ಟವಿರುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅವರು ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಪದ್ಯರೂಪವಾಗಿಯೇ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಅಕ್ಕುತ್ತಮವಾದ ನೀತಿಬೋಧೆಯು ಇರುವುದರಿಂದ ಜ್ಞಾಹ್ಯರೂ ಕೂಡ

ಅವರ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಬಹಳ ಗೌರವಿಸುವರು. ಈ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ 'ಶಿವಪ್ರಾಧಿಕಾರಂ', 'ಮಣಿಮೇಘಲೆ', 'ನಾಲಡಿಯಾರ್', 'ಚಿಂತಾಮಣಿ', 'ನೈಷಧಂ', 'ಕಂಬ ರಾಮಾಯಣಂ', 'ಅವೈಯಾರ್ ಪಾಡಲ್', 'ತೇವಾರಂ', 'ತಿರುವಾಯ್ ಮೊಳಿ', 'ತಿರುವಾಸಕಂ', 'ಜ್ಞಾನವೆಟ್ಟು', 'ನಾಲಾಯಿರ ಪ್ರಬಂಧಂ', 'ನೇಲವೇಂಬ', 'ಪಟ್ಟಣತ್ತಾರ್ ಪಾಡಲ್', 'ತಾಯಮಾನ್ವಾಮಿಯಾರ್ ಪಾಡಲ್' — ಇತ್ಯಾದಿ ಯಾದುವು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವುವು. ವೆಳ್ಳಾಳರ ಜಾತಿಗೆ ಸೇರಿದ ಕೆಲವರು ವಿದ್ವಾಂಸರ ಮತ್ತು ಕವಿಗಳ ಹೆಸರುಗಳನ್ನೂ ಇಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ. 'ಕಂಬೆ', 'ಅವೈಯಾರ್', 'ಮಾಣಿಕ್ಯವಾಸಗಾರ್', 'ನಾಥಮುನಿ', 'ಭದ್ರಗಿರಿಯಾರ್', 'ಪಟ್ಟಣತ್ತಾರ್', 'ತಾಯಮಾನವರ್', 'ತಿರುಜ್ಞಾನಸಂಬಂಧರ್', 'ಬುದ್ಧ ಮಿತ್ರ', 'ಪವನಾಂಡಿ', 'ಅಪ್ಪರ್', 'ಸುಂಡರರ್', ಇವರೇ ಮೊದಲಾದವರು ವೆಳ್ಳಾಳರೇ. ಇವರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಯಶಃ ಅನೇಕರು ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಗಳಾಗಿಯೂ, ತಪೋನಿರತರಾಗಿಯೂ, ಆಹಾರವಿಹಾರಗಳಲ್ಲಿ ಕಠಿನನಿಯಮಪರರಾಗಿಯೂ ದೈವಭಕ್ತರಾಗಿಯೂ ಇದ್ದರು. ಕಂಬೆ, ಅವೈಯಾರ್ ಎಂಬ ಕವಿಗಳು ಭವಿಷ್ಯಜ್ಞಾನಿಗಳಾಗಿದ್ದರೆಂದೂ, ಅವರ ಭವಿಷ್ಯದಂತೆಯೇ ಸಂಗತಿಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದುವೆಂದೂ, ತಿಳಿದುಬರುವುದು. ಆಗಮಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ತಮಿಳರು ಬಹಳ ಪ್ರಖ್ಯಾತರಾದವರು. ಆಗಮ, ತತ್ತ್ವಶಾಸ್ತ್ರ, ಜ್ಯೋತಿಷ, ಭೌತಿಕಶಾಸ್ತ್ರ, ರಸಾಯನಶಾಸ್ತ್ರ, ವೈದ್ಯ ಇನ್ನೂ ಇತರ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಗ್ರಂಥಗಳೂ, ವ್ಯಾಕರಣವೂ, ನಿಘಂಟೂ ಸಹ ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ಪದ್ಯರೂಪವಾಗಿಯೇ ಇವೆ.

ತಮಿಳಿನ ಐದು ಮಹಾ ಕಾವ್ಯಗಳೂ, ಐದು ಕ್ಷುದ್ರಕಾವ್ಯಗಳೂ, ಹದಿನೆಂಟು ಕಾವ್ಯಮಾಲೆಗಳೂ, ಹತ್ತು ದೊಡ್ಡ ಪದ್ಯಗ್ರಂಥಗಳೂ; ಹದಿನೆಂಟು ಸಣ್ಣ ಪದ್ಯಗ್ರಂಥಗಳೂ ಶುದ್ಧ ತಮಿಳಿನ ಆಧಾರದಿಂದಲೇ ಹುಟ್ಟಿದುವೆಂದು ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ವಿದ್ವಾಂಸರಾದ ಕನಕಸಭೆಯವರು ಹೇಳುವರು.

ಗಣನೆಯತಮಾನದಲ್ಲಿ ಗದ್ಯಗ್ರಂಥರಚನೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಉಂಟಾಗಿರುವುದು. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಸಾಧ್ಯವಾದಮಟ್ಟಿಗೂ ಗದ್ಯವನ್ನೇ ಗ್ರಂಥರಚನೆಗಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿರುವರು. ಗದ್ಯಗ್ರಂಥಕರ್ತರಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಮುಖ್ಯರಾದವರು ಮು|| ರಾ|| ಸ್ವಾಮಿನಾಥ ಅಯ್ಯರ್, ತಾಂಡವರಾಯ ಮುದಲಿಯಾರ್ ನೀರಠ ಸಾಮಿಜೆಟ್ಟಿಯಾರ್.

೧೭೬೯ರಲ್ಲಿ, ಮಧುರೆಯಲ್ಲಿ ೪೦ ವರ್ಷಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ವಾಸ

ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಇಟಲಿ ದೇಶಸ್ಥನಾದ ಕಾರ್ನಾಟಿಯಸ್ ಬೆತ್ತಿ ಎಂಬ ಕ್ರೈಸ್ತ ಪಾದ್ರಿಯು ಏಸುಕ್ರಿಸ್ತನ ಜೀವನಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು "ತೆಂಬಾವಣ" ಯೆಂಬ ಹೆಸರಿನ ಒಂದು ಮಹಾಕಾವ್ಯವನ್ನಾಗಿ ಕಂಬರಾಮಾಯಣದ ಮಾದರಿಯಲ್ಲಿಯೇ ವಿರಚಿಸಿರುವನು. ವಾಲಂಕೋಟಿಯ ಮಿ|| ಕೃಷ್ಣ ಪಿಳ್ಳೆ ಎಂಬೊಬ್ಬ ದೇಶೀಯ ಕ್ರೈಸ್ತನು "ಬನ್ಯೆಸ್ ಪಿಲಗ್ರಿಮ್ಸ್ ಪ್ರೋಗ್ರೆಸ್" ಎಂಬ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಗ್ರಂಥವನ್ನು ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ಪದ್ಯಗ್ರಂಥವನ್ನಾಗಿ ೧೮೯೫ರಲ್ಲಿ ಪರಿವರ್ತಿಸಿರುವನು. ತಮಿಳಿನ ವಾಚ್ಛಯವನ್ನು ವೃದ್ಧಿಪಡಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಮಧುರೆ, ತಿನ್ನವೆಲ್ಲಿಗಳಲ್ಲಿ ಕ್ರಿ. ಶ. ಮೂರನೆಯ ತತಮಾನದ ಸುಮಾರಿನಲ್ಲಿ ಮೂರು ಸಾಹಿತ್ಯಪರಿಷತ್ತುಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ್ದಂತೆ ತಿಳಿದುಬರುವುದು. ಇವಕ್ಕೆ 'ಸಂಘ' ಗಳೆಂದು ಹೆಸರು. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರನೆಯ ಸಂಘವು ಅತ್ಯಂತಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಇವುಗಳೆಲ್ಲವೂ ಪದ್ಯರಚನೆಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದುವು. ಈ ಪರಿಷತ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ತತ್ತ್ವಶಾಸ್ತ್ರ, ಭೌತಿಕಶಾಸ್ತ್ರ, ಶರೀರಶಾಸ್ತ್ರ, ವೈದ್ಯಶಾಸ್ತ್ರ ಇವುಗಳನ್ನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಬೋಧಿಸುತ್ತಲೂ ಇದ್ದರು.

ಈ ಸಂಘಗಳಲ್ಲಿ ೫೦೦ ಮಂದಿ ಸದಸ್ಯರು ಇದ್ದರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚುಭಾಗದವರು ಕವಿಗಳಾಗಿದ್ದರು. ಈ ಕವಿಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕರು ವೆಳ್ಳಾಳವಂಶಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರು. ಪಾಂಡ್ಯ, ಚೋಳ, ಚೇರ, ರಾಜ್ಯಗಳ ದೊರೆಗಳು ತಮಿಳು ಕವಿಗಳಿಗೆ ಪೋಷಕರಾಗಿದ್ದರು. ಕ್ರಿ. ಶ. ೧೭೬೪ ರಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿತವಾದ ಫ್ರೆಂಚ್ ಅಕ್ಯಾಡೆಮಿ ಎಂಬ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಹಾಗೆಯೇ, ಈ ತಮಿಳುಸಂಸ್ಥೆಗಳೂ ಗ್ರಂಥಗಳ ಶೈಲಿಯನ್ನು ಕ್ರಮಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೂ, ಗ್ರಂಥಗಳ ಔತ್ಕೃಷ್ಟ್ಯವನ್ನು ಉಳಿಸುವುದಕ್ಕೂ, ಭಾಷೆಯ ಪಾರಿಶುದ್ಧವನ್ನೂ, ಸರಳತೆಯನ್ನೂ ಕಾಪಾಡುವುದಕ್ಕೂ, ಸಹಾಯಕವಾಗಿದ್ದುವೆಂದು ಒಬ್ಬಾನೊಬ್ಬ ಡೇನಿಸ್ ವಿದ್ವಾಂಸನು ಹೇಳಿರುವನು. ಪೂರ್ವಕಾಲದ ತಮಿಳರು ಸಮಾನಾರ್ಥಕವಾದ ಪದಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಡದೆಂದು ನಿಯಮಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರೂ, ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ 'ಗಾಳಿ' ಎಂಬ ಒಂದು ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಮೂವತ್ತನಾಲ್ಕು ಸಂಖ್ಯಾಯುಪವಗಳೂ 'ನೀರು' ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಐವತ್ತೂ, 'ವೋಡ' ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಮೂವತ್ತೈದೂ, 'ಭೂಮಿ' ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಅರುವತ್ತೆರಡೂ, 'ಪರತ್' ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಅರುವತ್ತೂ ಸಮಾನಾರ್ಥಕಪದಗಳು ಇರುವುದೆಂದು ಡಾಕ್ಟರ್ ಜಸಪರ್ಸೆ ಎಂಬವರು ಹೇಳುವರು! ಸಂಘಗಳ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೂ ಬಹಳ ಗಮನವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಕಾಲದ ರಾಜರುಗಳು ಕವಿಗಳಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಉದಾರವಾಗಿ ಬಹುಮಾನಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಬ್ಬ ರಾಜನು ಒಬ್ಬ ಕವಿಗೆ

೫೦೦ ಗ್ರಾಮಗಳನ್ನೂ, ಮತ್ತೊಬ್ಬನು ತನ್ನ ರಾಜ್ಯದ ದಕ್ಷಿಣಪ್ರಾಂತಗಳ ನಲವತ್ತು ವರ್ಷದ ರಾಜಾದಾಯವನ್ನೂ, ಇನ್ನೊಬ್ಬನು ವರಹ ಒಂದಕ್ಕೆ ಎರಡೂವರೆ ರೂಪಾಯಿನಂತೆ ನಲವತ್ತು ಲಕ್ಷ ವರಹಗಳನ್ನೂ ಕವಿಗಳಿಗೆ ಬಹುಮಾನ ಕೊಟ್ಟ ರಂತೆ! ಒಬ್ಬನೊಬ್ಬ ಪಾಂಡ್ಯರಾಜನಿಂದ ಒಬ್ಬಳು ಕವಿಯಿತ್ರಿಯು ತನ್ನ ಕಾವ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ಆನೆಯನ್ನೂ, ಒಂದು ರಥವನ್ನೂ, ಚಿನ್ನದ ಹೂವುಗಳಿಂದ ಮಾಡಿದ ಒಂದು ಹಾರವನ್ನೂ ಬಹುಮಾನವಾಗಿ ಪಡೆದಳಂತೆ!

ತಮಿಳರಲ್ಲಿ ಸಂಗೀತವೂ, ಅಭಿನಯವೂ, ಪ್ರಚಾರದಲ್ಲಿದ್ದುವು. ಆದರೆ ಅವರು ಈ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಧರ್ಮೋದ್ದೇಶದಿಂದಲೇ ಅಭ್ಯಾಸಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಶ್ಚರ್ಯಕರವಾದ ತಂತಿಯವಾದ್ಯಗಳು ಅನೇಕವಾಗಿ ಅವರಲ್ಲಿ ಪ್ರಚಾರದಲ್ಲಿದ್ದುವು. ಇವು ಅವರ ಸಂಗೀತಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿದ್ದುವು. ಈ ವಾದ್ಯಗಳಿಗೆ ಸಪ್ತ ಸ್ವರಗಳಿಗನುಸಾರವಾಗಿ ಎಳೆದು ಇಪ್ಪತ್ತೊಂದರವರೆಗೆ ತಂತಿಗಳಿರುತ್ತಿದ್ದುವು. ಅಗಸ್ತ್ಯರಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪ್ರಚಾರದಲ್ಲಿದ್ದ ತಂತಿಯ ಒಂದಾನೊಂದು ವಾದ್ಯಕ್ಕೆ ಒಂದುಸಾವಿರ ತಂತಿಗಳಿದ್ದುವೆಂದೂ, ಆದರೆ, ಕ್ರಿ. ಶ. ಮೂರನೆಯ ಶತಮಾನಕ್ಕೆ ಹಿಂದೆಯೇ ಅದರ ಪ್ರಚಾರವು ನಿಂತುಹೋಯಿತೆಂದೂ ಹೇಳುವರು. ಇವರುಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕಬಗೆಯ ಸುಷಿರವಾದ್ಯಗಳೂ ಪ್ರಚಾರದಲ್ಲಿದ್ದುವು. ಆ ಕಾಲದ ಸಂಗೀತ ಶಾಸ್ತ್ರಾಭ್ಯಾಸದ ಕ್ರಮವು ಅತ್ಯಂತ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುವ ಯಾವ ಆಧುನಿಕ ಸಂಗೀತಪಾಠಶಾಲೆಗಾದರೂ ಭೂಷಣಾಸ್ಪದವಾಗುವುದೆಂದು ಹೇಳುವರು. ತಮಿಳರಲ್ಲಿ ೧೦೩ ದೇರೆದೇರೆ ರಾಗಗಳು ಪ್ರಚಾರದಲ್ಲಿದ್ದುವು. ಅವರುಗಳಿಗೆ ನಿಲಕ್ಕುಣವೂ, ಪ್ರೀತಪಾತ್ರವೂ ಆದ ನರ್ತನಗಳು ಗೊತ್ತಿದ್ದುವು.

ನಟರಾಜನೆಂಬ ದೇವತೆಯು ನರ್ತನಾಭಿಮಾನ ದೇವತೆ ಎಂದು ಅವರು ಭಾವಿಸಿದ್ದರು. ನಾಟಕಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ ತಮಿಳರು ಹಿಂದೆ ಬಿದ್ದಿರಲಿಲ್ಲ. ಗ್ರೀಕರಲ್ಲಿ ಹೇಗೋ ಹಾಗೆಯೇ ತಮಿಳರಲ್ಲಿಯೂ ನಾಟಕಗಳು ಮತಕಾರ್ಯಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಪ್ರದರ್ಶಿತವಾಗುತ್ತಿದ್ದುವು. ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯನಾಟಕವು ಕ್ರಿ. ಶ. ಮೂರನೆಯ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಪ್ರದರ್ಶಿತವಾಯಿತೆಂದು ಹೇಳುವರು. ಅರುಣಾಚಲ ಕವಿ ಎಂಬಾತನು ತಂಜಾವೂರಿನ 'ಶ್ರೀ ಸರ್ವೋಜಿರಾಜ' ಎಂಬ ಮರಾಟಾರಾಜರ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ರಾಮನಾಟಕವನ್ನು ಆಡಿಸಿದರೆಂದು ಮಿ || ಡೆ ಎಂಬಾತನು ಸ್ವಾರಸ್ಯವಾದ ವರ್ಣನೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರುವನು. ನಾಟಕವಿಚಾರವಾಗಿ ಡಾಕ್ಟರ್ ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯವರು ವಿಶದವಾದ ನಿವರಣೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರುವರು.

ವೈಷ್ಣವಗುರುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧರಾದ "ನಮ್ಮಾಳ್ವಾರ್", ಎಂಬವರೂ ಶೈವ ಬೋಧಕರಲ್ಲಿ ಪ್ರಖ್ಯಾತರಾದ "ತಾಯಮಾನಸ್ವಾಮಿ" ಎಂಬವರೂ ಈ ವೆಳ್ಳಾಳರ ಜಾತಿಗೇ ಸೇರಿದವರು.

ಮೊತ್ತಮೊದಲಿನಲ್ಲಿ ಪಿತೃಪೂಜೆಯೂ, ಪೂರ್ವದ ಮಹಾತ್ಮರುಗಳ ಪೂಜೆಯೂ ತಮಿಳರಲ್ಲಿ ಪ್ರಚಾರದಲ್ಲಿದ್ದುವು. ಮೊದಮೊದಲು ಯುದ್ಧಗಳು ನಡೆದಬಳಿಕ, ಕಾಟೀರಿ, ಕರುಪ್ಪ, ಮದುರವೀರರ್ ಇತ್ಯಾದಿಯಾದ ಕ್ರೂರದೇವತೆಗಳ ಪೂಜೆಯೂ ಪ್ರಚಾರಕ್ಕೆ ಬಂದುವು. ಶಕುನಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ಮಂತ್ರಮಾಟಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ಅವರಿಗೆ ಸಂಬಿಕೆಯಿದ್ದಿತು. ಯುದ್ಧಗಳಲ್ಲಿ ಜಯವಾದಬಳಿಕಲೂ, ರಾಜರುಗಳ ವರ್ಧತಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ಅವರುಗಳು ದೊಡ್ಡ ಹಬ್ಬಗಳನ್ನು ಆಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಪೌರ್ಣಮಿಯ ದಿವಸ ಉಪವಾಸವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಕ್ರಿ. ಶ. ಎಂಟನೆಯ ಶತಮಾನಕ್ಕೂ ಹನ್ನೆರಡನೆಯ ಶತಮಾನಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ತಮಿಳರ ಪೂಜಾದಿಗಳಿಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯತೆಯು ಉಂಟಾಯಿತು.

ವೆಳ್ಳಾಳರಲ್ಲಿ ಶೈವರೂ, ವೈಷ್ಣವರೂ ಈ ಇಬ್ಬರೂ ಇರುವರು. ತಪಸ್ಸೂ, ಸುಖವಿಮುಖತೆಯೂ ಮುಕ್ತಿಗೆ ಮಾರ್ಗಗಳೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ಅವರಲ್ಲಿ ಸಂಬಿಕೆ ಇರುವುದು. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಸಂಗೀತವು ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಚಾರವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲು ದೇವಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿತು. ನಾಲಾಯಿರಪ್ರಬಂಧವೆಂಬ ವೈಷ್ಣವಸ್ತೋತ್ರಗಳೂ, ತೇವಾರಂ ಎಂಬ ಶೈವಸ್ತೋತ್ರಗಳೂ ದೇವಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಪಠಿತವಾಗುತ್ತಿದ್ದುವು. ನಿಷ್ಣು, ಶಿವ, ಬಲರಾಮ, ಮುರುಗರೆಂಬ ನಾಲ್ವರು ಪ್ರಧಾನದೇವತೆಗಳನ್ನಲ್ಲದೆ, ದ್ವಾದಶಾದಿತ್ಯರು, ಏಕಾದಶರುದ್ರರು ಅಷ್ಟವಸುಗಳು, ಇಬ್ಬರು ಮರುತ್ತುಗಳು—ಅಂತೂ ೩೩ ದೇವತೆಗಳನ್ನು ವೆಳ್ಳಾಳರು ಪೂಜಿಸುವರು. ದಾನಮಾಡುವುದು ಪರಮಧರ್ಮವೆಂದು ಮೊದಲಿಂದಲೂ ಸಂಬಿಕೆ ಇರುವುದು. ದಾತೃಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರು ತರಗತಿಗಳಿರುವುದೆಂದು ಭಾವನೆಯುಂಟು. ಕೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆಯೂ, ಇತರರಿಗೆ ತೋರಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆಯೂ, ದಾನಮಾಡುವವರು ಮೊದಲನೆಯ ವರ್ಗದವರು; ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡು ಕೊಡುವವರು ಎರಡನೆಯ ತರಗತಿಯವರು; ಯಾಚಕರು ಬಹಳವಾಗಿ ಪೀಡಿಸಿದಮೇಲೆ ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲದೆ, ದಾನಮಾಡುವವರು ಮೂರನೆಯ ವರ್ಗದವರು.

ವೆಳ್ಳಾಳರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ೯೬ ಗೋತ್ರಗಳಿರುವುವು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ೧೩ರ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ 'ಕೀಯರ್' ಎಂದೂ, ೧೪ರ ಅಂತ್ಯದಲ್ಲಿ 'ರಾಯರ್' ಎಂದೂ, ೬೯ರ

ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ 'ಒಡೆಯರ್' ಎಂದೂ, ಹೆಸರುಗಳು ಕಂಡುಬರುವುವು. 'ಕಿರಿಯರ್' ಎಂಬ ವೊಡಲನೆಯ ಪಂಗಡಕ್ಕೆ ವೊಡಲು ವೆಳ್ಳಾಳರೆಲ್ಲರೂ ಸೇರಿದ್ದರು. ಕಿರಿಯರ್ ಎಂಬ ಈ ಹೆಸರು, ಪಾಂಡ್ಯ, ಚೋಳ, ಚೇರ ರಾಜರುಗಳಿಂದ ವೆಳ್ಳಾಳರಿಗೆ ದೊರೆಯಿತು. ಗ್ರಾಮಗಳಿಗೆ ಒಡೆಯರಾಗಿದ್ದ ಕಾರಣ ವೆಳ್ಳಾಳರಿಗೆ "ಒಡೆಯರ್" ಎಂಬ ಹೆಸರು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಯಿತು.

ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ದೊರೆಗಳಿಗೆ ಸಹಾಯಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಐವರು ಸದಸ್ಯರಿದ್ದ ಒಂದು ಸಭೆಯು ಇರುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಈ ಐವರು ಸದಸ್ಯರುಗಳು ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರಿಗಾಗಿಯೂ, ಪುರೋಹಿತರಿಗಾಗಿಯೂ, ವೈದ್ಯರಿಗಾಗಿಯೂ, ಜ್ಯೋತಿಷಕರಿಗಾಗಿಯೂ ಮಂತ್ರಿಗಳಾಗಿಯೂ, ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಸದಸ್ಯರುಗಳ ಪ್ರಜೆಗಳ, ಹಕ್ಕುಬಾಧ್ಯತೆಗಳಿಗೆ ಲೋಪವುಂಟಾಗದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಮತಕಾರ್ಯಗಳ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, ಆ ಸಂಬಂಧವಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದ ವಿವಾದಗಳನ್ನು ಹೋಲಲಾಡಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದವರು ಪುರೋಹಿತರು; ವೈದ್ಯರುಗಳು ದೇಶದ ಆರೋಗ್ಯಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು; ಜ್ಯೋತಿಷಿಕರು ಶುಭಾಶುಭಕಾರ್ಯಗಳು ನಡೆಯುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಲಗ್ನಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಡುತ್ತಲೂ, ಮುಂದೆ ನಡೆಯುವ ಮುಖ್ಯ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತಲೂ ಇದ್ದರು; ಮಂತ್ರಿಗಳು ನ್ಯಾಯವಿಮರ್ಶೆಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಸ್ತ್ರೀಪಾಕಾರವಾಗಿಯೂ ರತ್ನಖಚಿತವಾಗಿಯೂ ಇದ್ದ ಚಿನ್ನದ ಕಿರೀಟವನ್ನು ರಾಜನು ಧರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ರಾಜ್ಯವು ಪಿತೃರ್ಜಿತವಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದ ಹೊರತು ಕಿರೀಟವನ್ನು ಧರಿಸುವ ಹಕ್ಕು ರಾಣಿಗೆ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕವೇ ವೊಡಲಾದ ಬಹಿರಂಗವಾದ ಉತ್ಸವಸಮಯಗಳಲ್ಲಿ ರಾಣಿಯೂ ರಾಜನೊಡನೆ ಸಿಂಹಾಸನದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಸರಕಾರದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆಯೇ ಹಾಗೆಯೇ, ಸಮಾಜದಲ್ಲಿಯೂ ರಾಜನು ಮುಖ್ಯಸ್ಥನಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದನು. ಏಳುಕುದುರೆಗಳು ಕಟ್ಟಿದ್ದ ದೊಡ್ಡರಥವನ್ನು, ಮೆರೆವಣಿಗೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ಉತ್ಸವಕಾಲಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ರಾಜನೂ ರಾಣಿಯೂ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಒಂದುಬಗೆಯ ತಿರೋಭೂಷಣವು ಇರುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಕಕ್ಕಿಗಾರರಿಗೆ ವೆಚ್ಚವೇನೂ ಇಲ್ಲದೆಯೇ ನ್ಯಾಯವಿಮರ್ಶೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅಪರಾಧಿಗಳಿಗೆ ದಂಡನೆಯು ಕಠಿನವಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ, ಅಪರಾಧಗಳು ಅಪೂರ್ವವಾಗಿದ್ದುವು. ಕಳುವಿನ ವಸ್ತುವಿನೊಡನೆ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದ ಕಳ್ಳನು ತನ್ನ ತಲೆಯನ್ನೇ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು. ರಾಜಾಜ್ಞೆಗಳನ್ನು ಜನ

ಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಯಪಡಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ, ಪ್ರತ್ಯೇಕರಾದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಆನೆಯಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ತಮಟೆಗಳನ್ನು ಬಡಿಯುತ್ತಾ ರಾಜಧಾನಿಯಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಸಾರುತ್ತಿದ್ದರು. ಮರಳುತುಂಬಿದ ಗಾಜಿನಪಾತ್ರೆಗಳಮೂಲಕ ಹೊತ್ತನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿ ಪ್ರತಿ ಗಳಿಗೆಯಾದಕೂಡಲೆ, ಇಷ್ಟನೆಯ ಗಳಿಗೆಯಾಯಿತೆಂದು ಕೂಗಿ ತಿಳಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಲಸೂಚಕೋದ್ಯೋಗಿಗಳನ್ನು ನಿಯಮಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ದೊರೆಯ ಧ್ವಜದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಘ್ರಚಿಹ್ನೆ ವಿರುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಪದಾರ್ಥಗಳಮೇಲೆ ಹುಲಿಯ ಮುದ್ರೆಯಿಂದ ಗುರುತುಹಾಕುತ್ತಿದ್ದರು.

ಸತ್ತವರನ್ನು ಐದು ವಿಧವಾಗಿ ಕ್ರಿ. ಶ. ಮೂರನೆಯ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಸುಡುವುದು, ಹೂಳುವುದು, ಹದ್ದುನಂಗಳಿಗಾಗಿ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಬಿಡುವುದು, ಗುಂಡಿಗೆ ಎಳೆದುಬಿಡುವುದು, ದೊಡ್ಡ ಗುಡಾಣಗಳಿಂದ ಮುಚ್ಚಿಬಿಡುವುದು—ಎಂಬುವು ಆ ಐದು ವಿಧಾನಗಳು. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರನೆಯ ಕ್ರಮವು ಪಾರ್ಸಿಜನಗಳಲ್ಲಿ ಈಗಲೂ ಪ್ರಚಾರದಲ್ಲಿರುವುದು. ಪ್ರಸಿದ್ಧರಾದ ದಳವಾಯಿಗಳು, ಯೋಧರುಗಳು, ಪ್ರಖ್ಯಾತಪುರುಷರು—ಇವರುಗಳನ್ನು ಸುಟ್ಟು ಅವರ ಚಿತಿಯ ಬೂದಿಯನ್ನು ಮಡಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ ದೊಡ್ಡರಸ್ತೆಗಳ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಹೂಳಿ, ಅಂತಹ ಮಡಕೆಗಳ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಶಾಸನಗಳನ್ನು ನಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಇಂತಹ ಶಾಸನದ ಕಲ್ಲುಗಳು ತಮಿಳುರಾಜ್ಯದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ರಸ್ತೆಗಳಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಈಗಲೂ "ವೀರಕ್ಕಲ್ಲು" ಗಳೆಂಬ ಹೆಸರುಗಳಿಂದ ಕಂಡುಬರುತ್ತವೆ.

ಮುದಲಿಯಾರರಲ್ಲಿ ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿರುವ ಕೆಲವು ಆಚಾರವ್ಯವಹಾರಗಳನ್ನು ಈಗ ತಿಳಿಬೇಕಾಗಿರುವುದು: ಮುದಲಿಯಾರರಲ್ಲಿ ಅನೇಕರು ಶುದ್ಧ ಸಸ್ಯಾಹಾರಿಗಳು. ಅವರುಗಳ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೋಳಿಯನ್ನಾಗಲೀ, ನಾಯಿಯನ್ನಾಗಲೀ ಸಾಕುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೂ ಮೈಲಿಗೆಯಾಗುವುದೆಂದು ಅವರು ಭಾವಿಸುವರು. ಇತರರು ಮಾಂಸಾಹಾರಿಗಳಾಗಿರುವರು, ಆದರೆ ಅವರೂ ಕುರಿಯಮಾಂಸವನ್ನು ಹೊರತು ಮತ್ತೆಯಾವ ಪ್ರಾಣಿಯ ಮಾಂಸವನ್ನೂ ತಿನ್ನುವುದಿಲ್ಲ.

ಅವರ ಉಡುಪುಗಳು ದಕ್ಷಿಣದೇಶದ ಇತರ ಜನಗಳ ಉಡುಪಿನಂತೆಯೇ ಇರುವುವು.

ಮುದಲಿಯಾರರ ಕುಶಲವೃತ್ತಿಗಳೂ, ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳೂ, ಕ್ಷೀಣವಾಗಿ ಹೋಗಿವೆ. ಅಪರ ವೇವತಿಗಳಲ್ಲಿ, ಇಂದ್ರ, ಬಲರಾಮ, ಇವರುಗಳ ಪೂಜೆಯು

ಈಗ ಅದ್ಯತ್ಯವಾಗಿ ಹೋಗಿದೆ. ಶಿವದೇವಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ಲಿಂಗವನ್ನು ಹೊರತು ಮತ್ತೆ ಯಾವ ಮೂರ್ತಿಯನ್ನೂ ಅವರು ಪೂಜಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಪ್ರಾಯಶಃ ಎಲ್ಲಾ ಮತಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅವರ ಮನೆಗಳಿಗೆ ಪುರೋಹಿತರೇ ಬರುವರು. ಮಗು ಹುಟ್ಟಿದವೇಲೆ ಹನ್ನೊಂದನೆಯ ದಿವಸ ಬಾಣಂತಿಯೂ, ಮಗುವೂ ಸ್ನಾನಮಾಡುವರು. ಪುರೋಹಿತರು ಪುಣ್ಯಾಹವನ್ನು ಮಾಡಿಸಿ ಬಾಣಂತಿಗೆ ಸಂಚಗವ್ಯವನ್ನು ಕೊಡುವರು. ಇದಾದ ಬಳಿಕ ಮಗುವೂ ಬಾಣಂತಿಯೂ ಪರಿಶುದ್ಧರಾದರೆಂಬ ಭಾವನೆಯಿರುವುದು. ಇವರು ಹಿಂದಿನಂತೆಯೇ ಮನೆಯೊಳಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಪ್ರವೇಶಿಸಬಹುದು. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕಾರವು ನಡೆಯುವ ವರೆಗೂ ಆ ಸಂಸಾರದವರಿಗಲ್ಲಾ ಆಶಾಚವಿರುವುದೆಂದು ಭಾವನೆಯಿರುವುದು. ಹೆರಿಗೆಯಾದ ಬಳಿಕ ಹತ್ತುದಿನಗಳವರೆಗೂ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ದೇವತಾವೂಜಿಯಾಗಲೀ ಅಥವಾ ಮತ್ತೆ ಯಾವ ದೇವತಾಕಾರ್ಯವಾಗಲೀ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಪತ್ನಿಯು ಗರ್ಭಿಣಿಯಾಗಿರುವಾಗ ಪತಿಯು ಹೆಣವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿಕೂಡದೆಂದೂ, ಅಟ್ಟವಿರುವ ಹೊಸಮನೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೂಡದೆಂದೂ ನಿರ್ಬಂಧವಿರುವುದು. ಅಂತಹ ಮನೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿದರೆ ಪ್ರಸವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ತೊಂದರೆಯಾಗುವುದಂತೆ! ಮನೆಗೆ ಅಟ್ಟವನ್ನು ಹಾಕುವುದರಿಂದ ಭಾರವು ಹೆಚ್ಚುವಂತೆಯೇ, ಗರ್ಭಿಣಿಗೆ ಹೆರಿಗೆಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸವದನೆಯೂ ಹೆಚ್ಚುವುದೆಂದು ನಂಬಿಕೆಯಿರುವುದು. ಹನ್ನೊಂದನೆಯದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲ ಮುಕ್ತಿಯರನ್ನು ಮನೆಗೆ ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡು ತೊಟ್ಟಲಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಮಾಡಿಸುವರು. ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸಂದರ್ಭೋಚಿತವಾದ ಜೋಗುಗಳ ಕೆಲವು ಮಾಡುಗಳನ್ನು ಹಾಡುವರು. ಇದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿಯೇ ಕೆಲವರು ಮಗುವಿಗೆ ಹೆಸರಿಡುವ, ನಾಮಕರಣವೆಂಬ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡುವರು. ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರು ಇದನ್ನು ಮೂರನೆಯ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಸುವರು.

ಮಗುವು ಜನಿಸಿದ ನಕ್ಷತ್ರಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಹೆಸರನ್ನಿಡುವರು. ನಂಟರೂ, ಸ್ನೇಹಿತರೂ ಆಸಮಯದಲ್ಲಿ ಬಂದು ವಸ್ತ್ರಾಭರಣಗಳರೂಪವಾಗಿ ಮಗುವಿಗೆ ಮುಯ್ಯನ್ನು ಓದಿಸುವರು.

ಮಗಳು ಋತುಮತಿಯಾದಾಗ ಒಬ್ಬ ಅಗಸಗಿತ್ತಿಯ ಮೂಲಕ ಆ ವರ್ಷ ಮಾನವನ್ನು ಅವಳ ಗಂಡನಮನೆಗೆ ಹೇಳಿಕಳುಹಿಸುವರು. ಋತುಮತಿಯಾದ ಹುಡುಗಿಯರಿಗೆ ಮುಕ್ತಿಯೆಯರು ಸ್ನಾನವನ್ನು ಮಾಡಿಸಿ ಓಲಗವನ್ನು ಊದಿಸುತ್ತಾ ಓಗೆಬಗೆಯ ಅಲಂಕಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸುವರು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಹಾಡುಗಳನ್ನು

ಳನ್ನು ಹಾಡುವರು. ಆರನೆಯ ದಿವಸ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಪುರೋಹಿತರು ಪುಣ್ಯಾಹವನ್ನು ಮಾಡಿಸುವರು. ಏಳನೆಯ ದಿವಸ ಈ ಸಂಬಂಧವಾದ ಆಚರಣೆಗಳ ಪೂರ್ತಿಯಾಗುವುವು. ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಬಂಧಾಮಿತ್ರರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಕರೆಯುವರು. ಅವರುಗಳು ವಸ್ತ್ರಾಭರಣಗಳನ್ನೂ, ಹಾವನ್ನೂ ಹುಡುಗಿಗೆ ಓದಿಸಿ ಆಶೀರ್ವಾದಮಾಡಿ ಊಟ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವರು. ಲಗ್ನದ ಶುಭಾಶುಭ ಫಲಗಳನ್ನು ಪುರೋಹಿತರಿಂದ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವರು.

ಇಂತಹ ಮಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಮದುವೆಯಾಗಬೇಕೆಂಬ ಕಟ್ಟು ಯಾವುದೂ ಗಂಡಸಿಗಾಗಲೀ ಹೆಂಗಸಿಗಾಗಲೀ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಬಾಲ್ಯವಿವಾಹಗಳು ಸರಿಯಲ್ಲವೆಂಬ ಭಾವನೆಯಿರುವುದು; ಇಂತಹವು ಪ್ರಾಯಶಃ ನಡೆಯುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಸ್ತ್ರೀಯರು ಋತುಮತಿಯಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆಯೂ, ಆಮೇಲೂ ವಿವಾಹವಾಗುವುದುಂಟು. ಗಂಡು ಹೆಣ್ಣುಗಳ ತಾಯಿತಂದೆಗಳೇ ಆಗಲೀ ಅಥವಾ ಅವರ ಇತರ ಹಿರಿಯ ನಂಟರಗಳೇ ಆಗಲೀ ಮದುವೆಗೆ ವಿವಾಹಮಾಡುವರು. ಸೋದರತ್ತೆಯ ಅಥವಾ ಸೋದರಮಾವನ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗುವ ಸಂಪ್ರದಾಯವು ಬಹಳವಾಗಿರುವುದು. ಆದರೆ ವಧೂವರರು ಪರಸ್ಪರ ಅನುರೂಪರಾಗಿ ಇರುವುದು ಅವಶ್ಯಕ. ನಿಶ್ಚಿತಾರ್ಥವು ಮದುವೆಗೆ ಕೆಲವು ತಿಂಗಳುಗಳ ಅಥವಾ ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆಯೇ ನಡೆದಿರುವುದುಂಟು; ಅಥವಾ ಮದುವೆಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ನಡೆಯುವುದುಂಟು. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಮದುವೆಯ ಕಾರ್ಯಗಳು ಮೂರರಿಂದ ಐದುದಿನಗಳವರೆಗೂ ನಡೆಯುವುವು. ಮದುವೆಯ ಸಂಬಂಧವಾದ ಇತರ ಎಲ್ಲಾ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೂ ಮುಂಚೆ ಗೃಹದೇವತೆಗಳ ಪೂಜೆಯು ನಡೆಯುವುದು. ಮದುವೆಯ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಚಪ್ಪರದ ನಾಲ್ಕು ಕಂಬಗಳೊಳಗೆ ಒಂದಾದ ಪಂದ್ಯಕ್ಕಾಲ್ ಎಂಬುದನ್ನು ನಡುವುದೇ ಬಳಿಕ ನಡೆಯುವ ಕಾರ್ಯ. ಈ ಕಂಬವನ್ನು ನಡುವುದು ಮುಕ್ತಿಯೆಯರೆ. ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿಯೂ ಬಂಧಾಮಿತ್ರರಗಳನ್ನು ಕರೆದಿರುವರು. ಪ್ರಾಯಶಃ ಗಂಡಿನ ಮನೆಯವರೇ ಮದುವೆಗಾಗಿ ಹೆಣ್ಣಿನ ಮನೆಗೆ ಬರುವರು. ಮದುವೆಯ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರನೆಯದೇ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಈ ದಿವಸವೇ ತಾಲಿಯನ್ನು ಕಟ್ಟುವ ತಾಸ್ತ್ರವು ನಡೆಯುವುದು. ೧. ಅಭ್ಯಂಜನ; ೨. ಪುಣ್ಯಾಹವಾಚನ; ೩. ತಾಸ್ತ್ರದ ನೀರನ್ನು ತರುವುದು; ೪. ನಂದಾದೀಪವನ್ನು ಹಚ್ಚುವುದು; ೫. ಕಂಕಣ ಬಂಧನ; ೬. ಹೋಮ; ೭. ಕನ್ಯಾದಾನ; ೮. ಮಾಂಗಲ್ಯಬಂಧನ; ೯. ಇದಿರಿಕ್ಕೆ; ೧೦. ದಾಸ ಎಂಬ ಹತ್ತು ಕಾರ್ಯಗಳೂ ಈ ದಿವಸ ನಡೆಯುವುವು. ಮದುವೆಯ ಕಡೆ

ಯದಿವಸ ಕಂಕಣವಿವರ್ಜನೆಯು ಆಗುವುದು. ಮದುವೆಯಾದ ಮೂರನೆಯ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಗರ್ಭಾಧಾನವು ನಡೆಯುವುದು. ಮದುವೆಯಾದ ವರ್ಷದಲ್ಲಿಯೇ ಮಗುವಾಗುವುದು ಅಶುಭಕರವೆಂದು ನಂಬಿಕೆಯಿರುವುದು. ವಿಧವಾವಿವಾಹವು ಕೂಡಲೇ ಕೂಡದೆಂದು ನಿಯಮವಿರುವುದು.

ಪ್ರಾಯಶಃ ಶವಗಳನ್ನು ದಹನಮಾಡುವುದುಂಟು. ಆದರೆ ಅವಿವಾಹಿತರ ಶವಗಳನ್ನೂ, ಶೈವಮತಸ್ಥರ ಶವಗಳನ್ನೂ ಹೂಳುವುದುಂಟು. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಹಿರಿಯ ಮಗನೇ ತಂದೆಯ ಅಥವಾ ತಾಯಿಯ ಉತ್ತರಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುವನು. ಹತ್ತುರಾತ್ರಿಗಳು ಕಳೆಯುವವರೆಗೂ ಸೂತಕವಿರುವುದು. ಅದು ಕಳೆದ ಬಳಿಕ ಹದಿನಾರನೆಯದಿನದ ಒಳಗಾಗಿ, ಒಂದು ದಿನ ತೋಟದಲ್ಲಿ ತಿಥಿಯು ನಡೆಯುವುದು. ಬಾಹ್ಯಾಂಶದಿಂದ ತಂದೆಯ ಈ ಕಡೆಯ ದಿನ ಎಲ್ಲಾ ಕರ್ಮಗಳೂ ನಡೆಯುವುವು. ವಾರ್ಷಿಕಶ್ರಾದ್ಧಗಳೂ ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿರುವುವು.

ಮಕ್ಕಳಾಗಲಿ ದತ್ತುತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಸಂಪ್ರದಾಯವೂ ಇರುವುದು. ಆದರೆ ಇದು ನಡೆಯುವುದು ಅಪೂರ್ವ.

ಉಪನಯನ, ಕಾಶೀಯಾತ್ರೆ ಇವುಗಳು ವಿನಾ ಇತರ ಕರ್ಮಗಳು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗಿರುವಂತೆಯೇ, ಮುದಲಿಯಾರರಿಗೂ ಇರುವುವು. ಪುತುಮತೀವಿವಾಹವು ಮುದಲಿಯಾರರಲ್ಲಿರುವ ಒಂದು ಉತ್ತಮಪದ್ಧತಿಯಾಗಿದೆ. ವಿವಾಹವಾದ ಬಳಿಕ ಮೂರು ತಿಂಗಳಾದ ಮೇಲೆ ಗರ್ಭಾಧಾನವು ನಡೆಯುವುದು. ಈ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಇಷ್ಟವಿದ್ದರೆ ಇತರ ಪಂಗಡಗಳವರೂ ಅನುಸರಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ.

ಮುದಲಿಯಾರರಲ್ಲಿ ಸಸ್ಯಾಹಾರಿಗಳಿಗೂ, ಮಾಂಸಾಹಾರಿಗಳಿಗೂ, ಭೋಜನಪ್ರತಿಭೋಜನಗಳೂ, ದೇಹಸಂಬಂಧಗಳೂ ನಡೆಯುವುವು. ಆದರೆ ಆಹಾರವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಮತ್ತೊಬ್ಬರು ನೋಯಿಸದಂತೆ ಏರ್ಪಡುವುದುಂಟು. ಅವರವರ ಅನುದಿನದ ಪದ್ಧತಿಗಳಿಗೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿ ಭೋಜನಾದಿಗಳನ್ನು ನಡೆಸಲು ತಕ್ಕ ಅನುಕೂಲಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವುದಲ್ಲದೆ, ಆಯಾ ಪಂಗಡದವರೇ ಬೇರೆಬೇರೆಯಾಗಿ ಭೋಜನಕ್ಕೆ ಕಾಳಿತುಕೊಳ್ಳುವಂತೆಯೂ ಏರ್ಪಡುವುದುಂಟು.

ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಲ್ಲಿ, ವೈಷ್ಣವರಿಗೂ ಶೈವರಿಗೂ ದೇಹಸಂಬಂಧವಾಗಲೀ, ಭೋಜನಪ್ರತಿಭೋಜನಗಳಾಗಲೀ ಪ್ರಾಯಶಃ ನಡೆಯದಿದ್ದರೂ ಮುದಲಿಯಾರರಲ್ಲಿ ಸದಾ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುವು. ಈ ಬಗೆಯ ಸಂಸ್ಕರಣದಿಂದ ಸಮಾಜದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಬಹಳ ಸಹಾಯವಾಗಿರುವುದು.

ಮುದಲಿಯಾರರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು, ಸದಾ ಜನಿವಾರವನ್ನು ಧರಿಸಿರುವುದುಂಟು. ಆದರೆ, ಬ್ರಾಹ್ಮಣವುರೋಹಿತರೇ ನಡೆಯಿಸುವ ಎಲ್ಲಾ ವೈದಿಕಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಆಚರಿಸುವಾಗ ಮಾತ್ರ ಯಜ್ಞೋಪವೀತವನ್ನೂ ಪವಿತ್ರವನ್ನೂ ಮುದಲಿಯಾರರಲ್ಲಾ ಧರಿಸಿರುವರು. ಮದುವೆಯ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನೂ ಉತ್ತರಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನೂ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರೇ ಮಾಡಿಸುವರು. ಐಶ್ವರ್ಯವಂತರುಗಳ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಜಿಹ್ವವಾದ ಯಜ್ಞೋಪವೀತವನ್ನೂ ಪವಿತ್ರವನ್ನೂ ಇಂತಹ ಸಮಯಗಳಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಚಿನ್ನದಿಂದಲೇ ಮಾಡಿಸಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವರು.

ನಾನು ತಮ್ಮ ಮುಂದೆ ನಿರೂಪಿಸಿರುವ ಈ ಸಂಕ್ಷೇಪವಾದ ವೃತ್ತಾಂತ*ದಿಂದ ತಮಿಳುಮಾತನಾಡುವ ಮುದಲಿಯಾರರು ಬಹಳ ಪ್ರಾಚೀನಕಾಲದಿಂದಲೂ ನಾಗರಿಕರಾಗಿರುವರೆಂದು ಕಂಡುಬರುವುದು. ಈ ಪಂಗಡದ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ಜೆನ್ನಾಗರಿ ಪರಿಶೋಧಿಸುವ ಯಾವ ವಿದ್ವಾಂಸನಿಗೇ ಆದರೂ ಈ ಪಂಗಡದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಗೌರವವು ಹುಟ್ಟದಿರಲಾರದು.

ಸಂವೂರ್ಣವು.

* ಈ ಗ್ರಂಥವು ಮಿಥಿಕ್ ಸೊಸೈಟಿ ಕ್ಯಾಟರ್ಲಿಂಗ್ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಅಂಗ್ಲೀಯಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗಿರುವ "ಮುದಲಿಯಾರ್ಸ್" ಎಂಬ ಲೇಖನದ ಪರಿವರ್ತನವು. ಇದನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಲು ಅನುಮತಿಸಿದುದಕ್ಕಾಗಿ ಮಿಥಿಕ್ ಸೊಸೈಟಿಯವರಿಗೆ ಕೃತಜ್ಞರಾಗಿರುವೆವು.

ಶೋಧನಪತ್ರಿಕೆ.

ಪುಟ	ಪಂಕ್ತಿ	ಆಶುಧ್ಧ	ಶುದ್ಧ
೩	೧೪	ಪರಾಜ್ಞಾಖನಾಗದ	ಪರಾಜ್ಞಾಖನಾಗದ್ಧ
೫	೨೭	ಲಕ್ಯ	ಲಕ್ಯ
೭	೨೦	ಪಟ್ಟಾಭಿವಕ್ತ	ಪಟ್ಟಾಭಿವಕ್ತ
೧೦	೨	ಜನ	ಕ ಜನ
,,	೧೪	ವೆಚ್ಚ	ವೆಚ್ಚ
೧೫	೨	ತೆಂಬಾವಣ	ತೆಂಬಾವಣಿ
,,	೨೬	ಸ್ತ್ರೀವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ	ಸ್ತ್ರೀವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ
೧೬	೧೬	ಅಭಿವೃದ್ಧಿ	ಅಭಿವೃದ್ಧಿ
೧೭	೨೮	ಕಿರಿಯಣ್	ತಿರಿಯಣ್
೧೮	೧,೨	,,	,,
೧೯	೫	ನಿಯಮಿಸುತ್ತಿದ್ದರು	ನಿಯಮಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ದಿನಾಂಕ ಸೂಚಿ

ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತು

ಪಂಪನುಹಾಕವಿ ರಸ್ತೆ, ಚಾಮರಾಜಪೇಟೆ, ಬೆಂಗಳೂರು-೧೮

ಸರಸ್ವತಿ ಭಂಡಾರ

ವಿ. ಸೂ: ೧೫ ದಿನಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚುಕಾಲ ಯಾರು ಪುಸ್ತಕವನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲಾಗದು.

ಹಿಂದಿರುಗಿಸುವ ದಿನ

ಹಿಂದಿರುಗಿಸುವ ದಿನ

14 OCT 1980

30 JUL 1985

ಪುಸ್ತಕಸೂಚಿ

ವ. ಸಂ: V.44 N22

ಕ್ರ. ಸಂ: 3132

ಲೇಖಕ: ರಾಮಚಂದ್ರ ಮೊದಲಯ್ಯಾರ್
(ಡಿ.ಬಿ.)

ಶಿರೋನಾಮೆ: ಮುದಲಯ್ಯಾರ್

ನ ಚರಿತ್ರೆ.

ವ. ಸಂ: V.44 N22

ಕ್ರ. ಸಂ: 3132

ಕ. ಸಾ. ಪ.
ಗ್ರಂಥ ಭಂಡಾರ

